

## ภาคเด่นมนุษย์

หากเขาไม่มีวรยุทธ์อันเยี่ยมยอด หากเขาไม่ได้มีรูปโฉมหล่อเหลา  
หมดจด

หากเขาไม่ได้มีอำนาจที่ผู้คนได้ห้ำหั่นต้องคร้ามเกรง หากเขาไม่มี  
ทรัพย์สินสรวงคาร

เหมียวเหมียว เจ้ายังจะรักเขาหรือไม่ ไม่มีวันเปลี่ยนใจ?

แม้ว่าเขาจะไม่มีวรยุทธ์อันเยี่ยมยอด แม้ว่าเขาจะไม่ได้มีรูปโฉม  
หล่อเหลาหมดจด

แม้เขาไม่ได้มีอำนาจที่ผู้คนได้ห้ำหั่นต้องคร้ามเกรง แม้เขาจะไม่มี  
ทรัพย์สินสรวงคาร

ข้าก็จะรักเขาตลอดไป ไม่มีวันเปลี่ยนใจ

# 106

## ห้าร้อยปีบุปผาผลิบานเต็มท้องทุ่ง

หนึ่งร้อยปี สายน้ำไหลระเรื่อยาวไกลสุดลูกหูลูกตา น้ำในลำธารบนภูเขาแล้ววิ่งไหลเอื่อยไม่ขาดสายตลอดทั้งปี หล่อเลี้ยงป่าไม้ทั้งผืนให้ชุ่มชื้น ทำให้หน่ออ่อนเล็กๆ ของต้นไม้กลายเป็นไม้ใหญ่สูงระฟ้าเขียวชอุ่มเป็นพุ่มพฤษดิ์ ดอกไม้ป่าผลิบานแล้วก็ร่วงหล่น ร่วงหล่นแล้วก็ผลิบาน ความงดงามเช่นนี้ไม่รู้หมุนเวียนเปลี่ยนไปแล้วกี่ครั้งกี่หน ไม่มีร่องรอยว่าเคยถูกแผ่นดินไหวทำลายให้เห็นอีก

สามร้อยปี คนในหมู่บ้านละแวกใกล้เคียงเริ่มหักร้างถางพงเข้ามาใกล้ภูเขาแล้ววิ่งมากขึ้น มีครอบครัวพรานป่าหลายครอบครัวถึงกับก่อตั้งบ้านเรือนขึ้นที่ตีนเขา ลูกๆ ของพวกเขาค่อยๆ เติบโตขึ้น จากนั้นก็แต่งงานให้กำเนิดลูก เวลาผ่านไปหญิงสาวกลายเป็นแม่เฒ่าไม่มีฟัน ชายหนุ่มรูปโฉมหล่อเหลาก็กลายเป็นตาแก่ที่หยัดเยิ้มไม่ขึ้น หลังผ่านการพลัดพรากตายจาก หลานของพวกเขาที่เติบโตต่อไป จากนั้นก็เป็นหลาน

คือ...มนุษย์ให้กำเนิดลูกหลานสืบเผ่าพันธุ์อย่างเข้มแข็งต่อไปไม่หยุด  
ค่อยๆ กลายเป็นหมู่บ้านใหญ่มีผู้คนหลายร้อยคน

ห้าร้อยปี ราชันวานรโสภาคที่ถูกกักขังอยู่ใต้ภูเขาห้าธาตุดุ๊กพระภิกษุ  
ที่จะไปอัญเชิญพระไตรปิฎกกลับมาจนอยู่มือ เขาที่เคียดแค้นอดทน เกล็ดยดขัง  
แดนสวรรค์ถึงกับยอมติดตามไปทางตะวันตกพบพระบรมศาสดาเพื่อ  
แสวงหาความรู้แจ้ง

"ความรู้แจ้งคืออะไร"

เข้ากับพี่ชายจอมมารวัชระทิง ยังมีพี่น้องร่วมสาบานคนอื่นๆ  
แอบไปเยี่ยมเขา เขากลับทำหน้าที่เฝ้าบอ "ไม่ใช่อะไรทั้งนั้น"

"ในเมื่อไม่ใช่อะไรทั้งนั้น เพราะเหตุใดต้องไปแสวงหา"

"ถ้าไม่ไปแสวงหาก็คงไม่อาจออกจากภูเขาห้าธาตุดุ๊กได้ ไม่อาจเห็น  
ลูกหลานวานรที่น่ารักของข้าฝูงนั้นอีก หลายปีมานี้พวกเขาไม่มีที่พึ่งพิง  
ถูกปีศาจที่อยู่ละแวกใกล้เคียงทุบตีทำร้ายอย่างหนัก มีชีวิตอย่าง  
ยากลำบาก" ราชันวานรโสภาคที่ถูกเปลี่ยนชื่อเป็น 'ซุนอู้คง' หันมาย้อนถามข้า  
"ถ้าเปลี่ยนเป็นเจ้าของจะไปแสวงหาหรือไม่"

"ไป เหตุใดจะไม่ไป มนุษย์ถูกสภาพความเป็นจริงทำลายความ  
ฮึกเหิม ปีศาจก็เช่นกัน..."

ไม่รอให้ข้าทันพูดจบ จอมมารวัชระทิงก็กล่าวต่อ เขาดีมีสุราลงไป  
คำโต "นี่ถึงตอนนั้น พวกเราสาบานเป็นพี่น้องกัน คิดจะต่อสู้ทำศึกกับ  
สวรรค์ มาบัดนี้กลับต้องแยกย้ายกันไปคนละทิศคนละทาง"

เหล่าปีศาจต่างทอดถอนใจ จากนั้นก็ดีมีสุราสนุกสนานกันอย่าง  
เต็มที่ จอมมารวัชระทิงพอเมามายแล้วก็จับมือข้าเอาแต่ร้องไห้พูดจา

เลื่อนเปื้อน "หลังช้า...อย่าตี ถ้าเจ้าไม่ดูร้ายเช่นนั้นข้าก็กลับบ้านนานแล้ว"

ข้าไม่ได้ตีมธุรา เห็นพวกเขาต่างเผลอมาจนไม่เป็นผู้เป็นคนก็แยกตัวกลับก่อน ออกประตูมากลับเห็นซุนอู่คงไม่ได้ตีมจนเผลอมา เขา นั่งรับลมเย็นอยู่ที่หน้าประตู ในดวงตาทั้งสองเต็มไปด้วยความไม่ยินยอมพร้อมใจ เห็นแล้วในใจของข้ารู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก ครั้นแล้วก็ได้ไปปรบกวณเขาขึ้นหลังปีศาจสุนัขแดนอเวจีกลับไปเสียบๆ

ภูเขาล้วนตรงบริเวณไหล่เขามีบ้านหลังใหญ่ที่ตอนนั้นเสี้ยวหลินนำคนจากวังเสวียนซิงมาสร้างไว้ พวกเขาบอกข้าตั้งครครว ช่วงท้องนับว่าสำคัญยิ่ง ไม่อาจอาศัยในถ้ำ ทว่าบ้านที่พวกเขาสร้างหลังนี้ก็กลับใหญ่โตเกินไป มีจำนวนห้องมากถึงสิบกว่าห้อง ข้ากับอินจื่อสองคนจะอยู่อย่างไรไหว แค่เก็บกวาดก็เหนื่อยแล้ว ครั้นแล้วลัวลัวกับเจี้ยนหนานหลังจากเป็นปีศาจเต็มวัยก็ลงมาช่วยข้า พวกเขาบอกว่าปีศาจที่มาจากแดนมนุษย์เมื่ออยู่แดนสวรรค์ก็พูดคุยกับคนอื่นไม่ค่อยรู้เรื่อง ชีวิตความเป็นอยู่น่าเบื่อเกินไป ไม่สู้ลงมาอยู่แดนมนุษย์กับข้า ทำตัวเป็นจิ้งจอกแอบอ้างบารมีเสื่อ\* ยังสบายใจกว่า หวาวาก็ลงมาเช่นกัน นับแต่ครั้งก่อนที่นางได้มาเปิดหูเปิดตาเห็นถึงความเจริญและความคึกคักของแดนมนุษย์ก็ไม่อยากกลับไปอีก นอกจากนี้นางในฐานะสาวใช้อันดับหนึ่งของข้าจะไม่มาช่วยเลี้ยงลูกให้ข้าได้อย่างไร

จิ้นเหวินไม่ได้มา นางแต่งงานกับโมหลินแล้ว สามีภรรยารักใคร่ปรองดองปรุงยาหลอมยาทุกวัน ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข เพียงแต่บางครั้งบางครั้งราวนี้ถึงจิ้นเสียนกับเทพี่ซึ่งขึ้นมาทอดน้ำตารวงไม่ได้ นานวันเข้า

\* จิ้งจอกแอบอ้างบารมีเสื่อ หมายถึงพวกที่แอบอ้างบารมีผู้อื่นมาข่มขู่หลอกลวงผู้อื่น

ก็ป่วยเป็นโรคทางใจเล็กน้อย ร่างกายก็อ่อนแอไปมาก เห็นว่าโอกาสที่จะมีลูกยากเต็มที ยังดีที่ไม่นานมานี้นางกับโมห์ลินเพิ่งมีเด็กน้อยคนหนึ่ง

เสี่ยวหลินยังจัดสาวใช้กับเด็กรับใช้มาช่วยดูแลงานบ้านให้เข้าอีกหลายคน สองสามปีก็สับเปลี่ยนครั้งหนึ่ง อันนี้คือจำต้องเข้าแบกรับตำแหน่งพ่อบ้านของบ้านที่มีชื่อเขียนไว้ว่า 'คุณหาสน์สกุลฮวา' แห่งนี้ กุมอำนาจด้านการเงินและด้านกำลังคนอยู่ในมือ ทุกเรื่องล้วนเอาใจใส่ แต่ละวันมีงานยุ่งจนหัวหมุน

ตอนมาอยู่ช่วงแรกมักมีครอบครัวนายพรานที่อยู่ตีนเขาแอบมาสอดส่องพวกเรายู่เสมอ นำรำคาญใจยิ่ง ต่อมาทนมไม่ไหวจึงให้วูวานโมห์ลินให้สร้างค้ายกลป่าไผ่ลงบริเวณในละแวกใกล้เคียง ทุกคนที่เข้ามาต้องเจอกับภาพลวงตาที่ทำให้หลงทาง เดินอย่างไรก็เข้ามาไม่ได้ ค้ายกลนี้อะไรก็ดี มีข้อเสียเพียงอย่างเดียวคือตัวข้าเองก็เดินเข้ามาไม่ได้ อันนี้คือโมโหจนเขกหัวข้าทุกวัน บอกแดงใจ\* สุกจนกินได้แล้ว

เอาวันมาเที่ยวเล่นที่นี่นี้แทบจะทุกเดือน เดือนละครึ่ง ทุกครั้งที่มา จะเอาปลาสด กุ้งมังกร และปลาแห้งจำนวนมากมาให้ข้าเพื่อจะได้ปรับเปลี่ยนอาหารการกินให้ดีขึ้น ทั้งยุ่งไม่ให้ข้ารักษาตัวเพื่อเทพี่ซึ่งไม่สู้แต่งงานใหม่ไปกับเขา เขาไม่รังเกียจที่ข้ามีลูกติด

ทุกครั้งที่เขาแอบมาพูดเช่นนี้อันนี้ก็หยาบไม่กว่าดออกมาไล่คนเสียตายพละกำลังไม่พอ กระทั่งชายแขนเสื้อของเอาอวินก็เตะไม่ถูก ขณะที่ตนเองเหน็ดเหนื่อยจนหัวหมุน ครั้นแล้วก็สั่งให้ข้าไปไล่

ผู้อื่นเอาของอรว่อยมาให้มากมายเพียงนั้น ในปากข้ายังเคี้ยวกุ้งมังกร

\* แดงใจ เป็นสำนวนจีน หมายถึงหัวสมองโง่งม

อยู่เลย จะละลายใจไล่ไปได้ยังไง... ครั้นแล้วคนผู้นั้นก็กระหึ่มยิ้มเยื้อง  
อยู่เที่ยวเล่นจนมีค่าถึงได้เดินสายอาดๆ กลับไป ผ่านไปไม่นานก็มาอีก  
เที่ยวเที่ยวเองเวลาลงมาทำภารกิจในแดนมนุษย์ บางครั้งก็จะ  
ถือโอกาสผ่านมาเยี่ยมเยียน ความสัมพันธ์ระหว่างหาวากับเขาจากที่  
เคยร่วมกันดูถูกฆ่าโดยไม่แยกแยะดีชั่วเมื่อครานั้นก็เริ่มก้าวหน้าอย่าง  
พรวดพราด แวดตาของสองคนนี้เวลามองซ้ำทุกครั้งคล้ายเติมไปด้วย  
ความเคียดแค้นขมขื่นใจ ทำให้คนเห็นแล้วหงุดหงิดยิ่งนัก

เนื่องจากฆ่าไม่ได้เรียนในชั้นเรียนปีศาจเต็มวัยต่อ เทพธิดาหลั่นอวี  
จึงมาเปิดชั้นเรียนพิเศษให้ฆ่า เลือกอาคมบางอย่างที่มีประโยชน์มาสอนฆ่า  
ภายใต้ความพากเพียรของนางกับอินจื่อ ในที่สุดข้าก็ฝึกวิชาซุกซ่อนหาง  
และหูของตน กลายเป็นคนธรรมดาทั่วไปได้แล้ว เวลาออกจากบ้านก็  
ไม่ถึงกับทำให้ชาวบ้านในหมู่บ้านร้องโวยวายว่าเป็นปีศาจ พากันวิ่งหนี  
แตกกระเจิง นับว่าสะดวกมาก

หลายปีมานี้คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องขึ้นมากมายเพียงนี้ ทำให้ข้า  
ที่หวงคิดถึงหัวเราะออกมา ปีศาจสุนัขแดนอเวจีที่จำทางเองได้ในที่สุด  
ก็มาหยุดอยู่ที่หน้าประตูคฤหาสน์สกุลฮวา เจี้ยนหนานรีบก้าวเข้ามาร้องทัก  
อย่างปากหวานว่า "อาจารย์กลับมาแล้วหรือ" จากนั้นก็ช่วยจูงปีศาจสุนัข  
เข้าไปขังไว้ในคอก

เจี้ยนหนานที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ยังคงหน้าตาธรรมดายิ่ง อดคาพยพ  
ทั้งห้าไม่มีอะไรโดดเด่น การแต่งเนื้อแต่งตัวก็เรียบง่ายอย่างที่พูด ถ้าจับเขา  
โยนไปที่ถนนใหญ่จะต้องจมหายไปใต้อุ้งขนจนหาตัวไม่เจอ ทว่าฝีปาก  
กลับยังดีเลิศ เจอคนพูดภาษาคน เจอผีพูดภาษาผี กลุ่มมัจฉาทุกคน

หัวหมุน มีเรื่องอะไรต้องพูดคุยกับมนุษย์หรือปีศาจก็มอบให้เขาไปเจรจา  
น้อยครั้งมากที่จะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ลั่วลั่วกลับมีใบหน้านางามยิ่ง หลังผ่านการฝึกฝนเพียรพยายาม  
อย่างหนัก ในที่สุดเวลาอยู่ในบ้านนางก็ใจกล้าขึ้นมาก อาศัยความเชี่ยวชาญ  
ด้านการคำนวณและหัวสมองที่ดีช่วยอินจื่อคิดบัญชี เพียงแต่ทุกครั้งที  
เอ่ยถึงสิ่งของเล็กน้อยที่เจี้ยนหนานมอบให้ก็จะหน้าแดง สองคนนี้มี  
ความสัมพันธ์ต่อกันที่ดีมาก เข้าพิธีแต่งงานกันไปตั้งแต่เมื่อห้าสิบปีก่อน  
คนหนึ่งรับตำแหน่งเป็นรองพ่อบ้าน อีกคนดูแลฝ่ายบัญชีของคฤหาสน์  
สกุลฮวา ทั้งสองช่วยงานอินจื่อได้มาก ท่ามกลางคำบ่นว่าของอีกาชาว  
ยิ่งขับให้เห็นเด่นชัดว่าช้านอกจากเรื่องต่อ ยอดดีแล้วก็เป็นคนไร้ประโยชน์  
ที่หาดีไม่ได้เลย...

"กลับมาแล้วหรือ" อินจื่อเดินเร็วๆ ออกมา เขาก็เพชรพลอยที่  
สาดประกายแวววาวอยู่ในมือกลางยี่มบางกล่าวทักทายซ้ำ "ของกิน  
อยู่บนเตา ที่นอนอยู่ห้องด้านตะวันตก ที่เล่นอยู่ในสวนดอกไม้ บุตรชาย  
อยู่ด้านหลังเขา อยากทำอะไรก็ไปหาเอาเอง ซ้ำยุ่งมาก ไม่มีธุระอย่ารบกวน"

"รู้แล้ว เจ้าคงเพิ่งได้รับเพชรพลอยมาใหม่ เป็นเครื่องบรรณาการ  
จากปีศาจในละแวกใกล้เคียงกระมัง" ซ้าคาดเดาคำความคิดของเขาออก  
ด้วยความฉลาดเฉลียว อินจื่อเพียงหัวเราะกับซ้ำอย่างโง่เง่าแล้ววิ่งไปที่  
ห้องเก็บสมบัติ คนผู้นี้ขอเพียงเจอเรื่องที่เกี่ยวข้อกับเพชรพลอย สติปัญญา  
ก็จะลดน้อยถอยลง...นับวันยิ่งอาการหนัก

ซ้ำสายหน้า ไม่ได้ไปหาของกิน ไม่ได้ไปนอน ยิ่งไม่ได้ไปเล่นสนุก  
กระทั่งบุตรชายก็ไม่ได้ไปหา เพียงวิ่งผ่านป่าเร่งรุดไปยังก้อนหินที่ถูกล้ำ

หยดใส่ หินก้อนนั้นเนื่องจากภูน้ำหยดลงมานานปีจึงดูชุ่มชื้นยิ่ง ฐเล็ก ๆ ที่อยู่ด้านบนลึกราวหนึ่งนิ้วมือได้ ทว่าหินก้อนนั้นหนาราวครึ่งแขน ซ้ำลองวัดความลึกของภูน้ำดูก็ไม่แตกต่างจากเมื่อวานแม้แต่น้อย หยิบผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดออกมาค่อยๆ ซับน้ำที่ค้างอยู่ในรูออกจนหมด นี่เป็นงานที่ต้องทำทุกวัน วันละสิบครั้งขึ้นไปโดยไม่ยี่มีมือใคร ไว้เทพี่ซิง กลับมาแล้วซ้ำจะต้องเล่าให้เขาฟังถึงจิตใจที่เฝ้ารอคอยตลอดเวลาหลายปี ที่ผ่านมาของซ้ำ

ขณะกำลังคิดเพื่อฝันไปเรื่อยเรื่อยว่าถ้าตนกับเทพี่ซิงได้พบกัน อีกครั้งควรจะพูดหรือทำอะไรดี ก็มีเสียงเด็กร้องเรียกด้วยความดีใจมาแต่ไกล "ท่านแม่! ซ้ำตามหาท่านมาทั้งวันเลย!"



## 107

## บ้านขำมีลูกแมวเติบโตขึ้นมา

ขำหันหน้าไปด้วยความเบิกบานใจ เงาร่างเล็กๆ ร่างหนึ่งพุ่งจาก  
ด้านบนเขาโถมเข้ามาในอ้อมกอดขำอย่างประจบอดอ้อ

เด็กคนนี้น้ำตาน่ารักยิ่ง น่ารักอย่างที่สุด! รูปร่างของเขาถ้าเป็นมนุษย์  
ก็อยู่ในวัยเจ็ดแปดขวบ สวมเสื้อผ้าชุดสั้นๆ ทะมัดทะแมง ดวงหน้าขาว  
นุ่มนวลคล้ายขำอย่างมาก ตอนนี้นักลับเป็นเพราะความซุกซนจึงถูกกึ่งไม้  
เกี่ยวเป็นรอยเลือดซิบๆ เส้นผมสั้นสีดำเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อแนบติดหน้าผาก  
ถัดจากหน้าผากลงมาคือขนตายาวเป็นแพ นัยน์ตาสีเขียวเหมือนกันกับ  
เทพปี่ซึง เพียงแต่ยามกลอกกิ้งไปมาขาดความเคร่งขรึมจริงจังหลายส่วน  
ทว่าที่เพิ่มเข้ามาหลายส่วนคือความแพรวพราวด้วยเล่ห์เพทุบาย จมูกโด่ง  
เป็นสัน รูปปากกึ่งดงามชวนมอง ทุกครั้งที่ยิ้มหวานก็จะดึงดูดใจเหล่าสาวใช้  
เด็กรับใช้ทุกคนในคฤหาสน์สกุลฮวารวมทั้งอินจิวและหาววา ทำให้ทุกคน  
มองขำเข้าไปหมด เอาของอร่อย ของเล่นสนุกทุกอย่างไปมอบให้เขา

เพียงคนเดียว

แน่นอนข้าไม่ได้โอ้อวด ตรงห้องของเขามีเกล็ดงูอยู่หลายเกล็ด เหมือนกับเทพปี่ซิง แต่ไม่เคยยอมให้ใครแตะต้อง นอกจากข้าแล้วใครมาแตะเขาก็จะโกรธโมโห นอกจากนี้บนศีรษะของเขายังมีหูแมวสีดำกับหางใหญ่ที่ลื่นเป็นมันวาวน่ารักรกอย่างที่สุด สืบทอดความงดงามของข้าไปทั้งหมด ทุกครั้งที่สะบัดไปมาข้าก็ชอบใจจนอยากจะกดลงไปแรงๆ สักคำเอ่อ...ความจริงข้าเคยกัดไปที่หนึ่ง รู้สึกไม่เลว ยังดีที่เขารักแม่มาก ไม่ได้ไปฟ้องอันจื่อ หาไม่ข้าคงต้องโดนด่าไปหลายวัน...ไม่เสียแรงที่ข้าใช้เวลาตั้งห้องอยู่สองปีและคลอดเขาออกมาด้วยความยากลำบาก พยายามอบรมสั่งสอนเขาให้รู้จักการปฏิบัติตัวและวางตัว

ข้าคิดจะตั้งชื่อให้เขาว่า 'ปี่เสี้ยวเมา' กลับถูกทุกคนมองอย่างดูถูก บอกว่าฟังดูหยาบเกินไปไม่มีความรู้ ถึงกับต้องไปหาไม่หลิน คนผู้นั้นตั้งชื่อให้เขาว่า 'ปี่ลั่ว' ทำให้ข้าโมโหแทบตาย ครั้นแล้ววันๆ หนึ่งข้าจึงเฝ้าล้อมหน้าล้อมหลังลูกเรียกเสี้ยวเมาตลอดเวลา เรียกนานเข้าเขาก็จำชื่อนี้ได้ก่อน ทำให้ทุกคนไม่รู้จะทำอย่างไร และทำให้อันจื่อโมโหมาก ฝ่ายหลังรับเสี้ยวเมาไปเลี้ยงเอง เพียงอนุญาตให้ข้าเป็นผู้ช่วย

ข้าแสดงท่าทีประหลาด อันจื่อกลับยกเรื่องที่ข้าพาเสี้ยวเมาออกไปข้างนอกหลายครั้ง จากนั้นก็ลี้มพาเขากลับมาเป็นข้ออ้าง ปิดกั้นหนทางในการรื้อหาความเป็นธรรมชาติทั้งหมดของข้า

น่าโมโห...แมวแต่ไรมาก็ความจำไม่ดีอยู่แล้ว เห็นชัดว่าอันจื่อปฏิบัติต่อข้าอย่างไม่เป็นธรรม!

โชคดีที่เสี้ยวเมาเฉลียวฉลาด ไม่ว่าหนังสืออะไรเพียงอ่านรอบเดียว

ก็ท่องจำได้ อื่นก็สอนเขาสิบกว่าปีก็ไม่มีอะไรจะสอนแล้ว พวกเราจำต้องส่งเขาไปเรียนกับเทพธิดาหลันอวี ทั้งซื้อหนังสือมากมายไว้ในห้องให้เขาอ่าน ปรากฏว่าเขายิ่งอ่านก็ยิ่งเฉลียวฉลาด รู้จักใช้ความรู้ในหนังสือไปเล่นงานคน ยิ่งแอบไปขโมยไก่ย่างจากละแวกใกล้เคียงกลับมาแสดงความกตัญญูต่อข้า ช่างยอดเยี่ยมเหนือชั้นจริงๆ

ที่ว่าความก้าวหน้าด้านวรยุทธ์ของเขากลับเชิงช้าสักหน่อย จะอย่างไรอายุก็ยังน้อย มือเท้ายังไม่ยาวพอ พละกำลังก็ยังไม่เต็มที่หลายๆ กระบวนท่าใช้ออกมาแล้วยังไม่เชี่ยวชาญมากพอ อีกทั้งประสบการณ์ยังน้อย นี่ไม่ใช่สิ่งที่ความเฉลียวฉลาดจะสามารถทดแทนได้ถึงอย่างนั้นถ้าให้สู้กับอินจี่ร้อยคน สู้กับหาวา หรือจะตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่เป็นตำแหน่งบนภูเขาล้วนยังคงไม่มีปัญหา เหล่าปีศาจน้อยแถบภูเขากใกล้เคียงที่อยู่ในวัยเดียวกันก็แทบจะไม่มีใครเป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้แล้ว มีเพียงหงไหเออร์จากบ้านลุงของเขาจอมมารวัจระที่ฝีมือพอจะสูสีประมือกันได้หลายกระบวนท่า

บุตรชายที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้ทั่วทั้งใต้หล้ามีเพียงข้าที่ให้กำเนิดได้ด้วยเหตุนี้ทุกครั้งที่มีคนมาฆ่าเป็นต้องคว้าตัวมาอึดอัด เอาอวินก็ชอบเสียวเมามาก เอาของขบถมาให้เขาอยู่เสมอ บอกจะรับเป็นลูกบุญธรรมจะดีที่สุดถ้าได้เป็นลูกแท้ๆ ถึงขั้นถ่ายทอดวิธีผูกสัมพันธ์กับหญิงงามหนึ่งร้อยวิธีให้เขา ทำให้อื่นจื่อพ่อบุญธรรมของเสียวเมาโมโหจนแทบจะผู้ตายกับเอาอวิน

ข้าชูหางขึ้นด้วยความภาคภูมิใจ มองเสียวเมาในอ้อมกอด ช่วยเซ็ดเหงื่อที่หน้าผากให้เขา "วันนี้ข้ากับลุงของเจ้าไปเยี่ยมราชันวานรใสภาคด้วยกัน"

"วานรที่ร้ายกาจยิ่งตัวนั้น เหตุใดจึงไม่พาเข้าไปด้วย" เสี่ยวเมาสีหน้า  
ค่อนข้างผิดหวัง เขาลูบหูหลงบอก "ใช่เพราะท่านแม่รำคาญเสี่ยวเม  
จึงไม่ชอบพาออกนอกบ้านด้วยกรรมัง"

ฟ้ารู้ดีที่รู้จากส่วนลึกของหัวใจจะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไร... ข้าเห็นเขา  
สีหน้าเต็มไปด้วยความเสียใจก็ตกใจ สอบานต่อฟ้าว่าไม่มีเรื่องเช่นนั้น  
เด็ดขาด ทั้งบอกครั้งหน้าไม่ว่าไปที่ใดก็จะพาเขาไปด้วย

เขาเงยหน้าส่งยิ้มสดใสบริสุทธิ์ไร้เดียงสาให้ข้าทันที แล้วถามต่อ  
"ท่านมาดูก่อนหินที่นี้อีกแล้ว รอท่านพ่อหรือ"

"อืม..." ข้ามองก้อนหินที่ยังห่างไกลจากสิ่งที่มุ่งหวังอีกมาก ในใจ  
รู้สึกหงอยเหงาเศร้าซึมเล็กน้อย

"ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนท่านแทนท่านพ่อเอง" เสี่ยวเมาพูดอย่างเบิกบานใจ  
"ท่านไม่ต้องคิดถึงท่านพ่อแล้ว เขาทิ้งพวกเราไปนานเพียงนั้น ไม่กลับมา  
ก็ไม่เป็นไร ตอนนี้พวกเราก็มีชีวิตที่ดีมิใช่หรือ"

"ห้ามพูดถึงพ่อเจ้าเช่นนั้น เขาเป็นคนที่ดีที่สุดในได้หล้า!" ข้าเริ่มจะ  
โมโหแล้ว

เสี่ยวเมารีบถามด้วยท่าทางน่าสงสาร "พ่อของข้า...ใช่แมวตัวหนึ่ง  
หรือไม่"

"ไม่ใช่ เขาเป็นงู" ข้าไม่เข้าใจเพราะเหตุใดเขาจึงถามคำถามนี้  
แต่ยังคงตอบคำถามอย่างจริงจัง

"แต่...ท่านชอบบอกว่าท่านพ่อเป็นบุรุษรูปร่างามที่สุด เป็นบุรุษที่มี  
พลังกำลังมากที่สุด เป็นบุรุษที่ดีที่สุดในได้หล้า" เสี่ยวเมาถามต่อไปด้วย  
สีหน้าฉงนสนเท่ห์ "ข้าจำได้...ท่านเคยบอกว่าท่านอาเขี้ยวเทียนหน้าตา

อัปลักษณียิ่ง ท่านอาเฝ้าอวีนกับพ่อบุญธรรมอื่นนี่ก็หน้าตาธรรมดา..."

"ก็พวกเขาหน้าตาธรรมดาจริงๆ นี่ ยามมองคนต้องมองเข้าไปในจิตใจ ไม่อาจมองรูปโฉมภายนอก" ข้ารีบถือโอกาสสั่งสอน

"ท่านเคยบอกขุนอู่คงรูปโฉมหล่อเหลายัง" เสี่ยวเม่าถามต่อ "ครั้งก่อนตอนไปเที่ยวเล่นในหมู่บ้าน ท่านยังมองแมวใหญ่สี่ขาตัวหนึ่งแล้วหน้าแดงบอกเป็นหนูมูปร่างงามเหนือชั้น"

"ก็รูปร่างมากจริงๆ นี่ เมี้ยว... ข้าไม่ได้พูดอะไรเลย วันหน้าเจ้าห้ามบอกพ่อเจ้าว่าข้ามองแมวรูปร่างอีก" ข้าพบว่าตนเองพูดผิดรีบกลบเกลื่อนให้ผ่านไป

"เช่นนั้นพ่อของข้าหน้าตาคล้ายวานรหรือคล้ายแมวกันแล้ว"

ข้าจนคำพูดไปทันทีได้แต่ตอบอย่างคลุมเครือ "วันหน้าเจ้าได้พบแล้วก็จะรู้เอง"

เสี่ยวเม่าลูบหูหงุดหงิดต่อ "ข้ายังไม่อยากให้ท่านพอลกลับมา"

"เพราะเหตุใด" ข้าไม่เข้าใจ

"ท่านแม่ทั้งดงามทั้งน่ารัก ท่านพอลกลับมาจะต้องแย่งท่านไปจากข้าแน่นอน" เสี่ยวเม่าเบิกดวงตาสุกใสแวววาวมองข้าอย่างมุ่งมั่น "ถึงตอนนั้นท่านก็คงไม่ต้องการข้า ทั้งข้าให้โดดเดี่ยวเดียวดายน่าสงสาร ไม่สู้รอให้ผ่านไปอีกสามร้อยปี รอข้าโตแล้วท่านแม่ก็แต่งให้ข้า เป็นเช่นนั้นท่านก็จะได้อยู่กับข้าตลอดไป"

ข้าลมหายใจสะดุดติดขัดเกือบล้มตาย มีเสียงตึงตังมาจากด้านหลังเป็นอินจี่ล้มลงไป เสี่ยวเม่ารีบก้าวเข้าไปพยุงเขาขึ้นมาพาลงกระชิบ "ท่านพ่อบุญธรรม ท่านมาที่นี่ได้อย่างไร นี่เป็นช่วงเวลาสำคัญที่สุดในชีวิต"

ของข้าเหี้ยวนะ"

"สำคัญผายลมเจ้าสิ!" อินจื่อออกตเสียงลงต่ำ พุดกับเขาด้วยความโมโหฮึดฮัด "เจ้าลูกแมวด่วนี่! วางแผนเล่นงานคนอื่นก็แล้วไปเถิด อย่าวางแผนมาถึงท่านแม่ของเจ้า รู้อยู่ว่านางโง่เขลา อาจจะเห็นคำพุดเจ้าเป็นเรื่องจริงจังได้"

"ก็ข้าพุดจริง" เสี่ยวเมารีบโต้แย้ง "ไม่อาจปล่อยให้คนผู้นั้นกลับมาแย่งชิงกับข้าเป็นอันขาด"

"ใครจะเชื่อเจ้า! สามขวบก็แสร้งทำเป็นร้องไห้ ห้าขวบรู้จักหลอกคนสิบขวบก็เริ่มป็นขึ้นไปทอดกระเบื้องบนหลังคา ตอนนี้มีแต่ท่านแม่ที่โง่งมของเจ้าที่ยังเชื่อว่าเจ้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสา!" อินจื่อพุดด้วยความโมโห

"วางแผนไม่วางแผนอะไร หลอกคนอะไร" ข้าฟังแล้วรู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก หรือตาลงมองสองคนที่อยู่ตรงหน้า

"เด็กทุกคนในช่วงกำลังเติบโตล้วนมีความคิดโง่ๆ ด้วยกันทั้งนั้น ไม่ต้องเห็นเป็นจริงเป็นจัง" อินจื่อหัวเราะฮาๆ พุดจากลบเกลื่อนไป

เสี่ยวเมารีบหันหน้ากลับมาเขยร้อยยิ้มไร้เดียงสา "ท่านพ่อบุญธรรมกำลังพุดเรื่องคิดเลขกับข้า ช่วงนี้เขากำลังสอนข้าคิดบัญชี"

ข้าพยักหน้ารับรู้แล้วบอก "ตั้งใจเล่าเรียนเป็นเรื่องดี"

## 108

## น้ำหยดหินทะเล

เสี่ยวเมมาเล่าเรียนด้วยความมุมานะบากบั่นยิ่ง แม้ต้องร้อไปอีกสามร้อยปีจึงจะเติบโตเป็นปีศาจเต็มวัย แต่เพราะเขาเฉลียวฉลาดเกินไป ดังนั้นเทพธิดาหลันอวีจึงบอกให้ไปเข้าชั้นเรียนปีศาจเต็มวัยล่วงหน้าได้ ทว่าแดนสวรรค์กับแดนมนุษย์อยู่ห่างไกลกันมาก หลักสูตริในชั้นเรียนปีศาจเต็มวัยก็ค่อนข้างหนัก เสี่ยวหลินจึงแนะนำให้เขาไปอยู่ที่วังเสวียนชิงชั่วคราวจะได้ไปเรียนสะดวก

แม้ข้าจะไม่อาจตัดใจ แต่อื่นก็บอกแม่ที่ดีไม่ใช้ความต้องการของตนมามัดลูกไว้ข้างกาย จะส่งผลกระทบที่ไม่ดีต่อการเจริญเติบโตของเขา ตามใจมากเกินไปเสี่ยวเมมาก็จะเสียคน เช่นอาจไปออกปล้นชาวบ้าน เข้าป่าไปเป็นโจร หรือกลายเป็นโจรปล้นสวาท เป็นอันธพาลน้อย สุดท้ายก็ถูกแดนสวรรค์ส่งคนมาจัดการ 'ฉับ' ทิ้งไป ตัวอย่างเหล่านี้ข้าฟังแล้วขนพองสยองเกล้า รีบพยักหน้าอนุญาตให้เขาขึ้นไปบนสวรรค์ตั้งใจ

เล่าเรียน เพียงแต่ต้องกลับมาเดือนละครั้ง

ดูเหมือนเสี่ยวเม่าจะไม่กระตือรือร้นที่จะขึ้นไปเรียนหนังสือบน  
แดนสวรรค์แม้แต่บ่อย เขาวิ่งมาวิ่งวอนขอร้องอย่างน่าสงสาร "ท่านแม่  
ข้าไม่ไปแดนสวรรค์หรอก ท่านไม่อยู่ข้างกาย กลางคืนข้าจะนอนไม่หลับ"

คำพูดนี้เข้าฟังแล้วในใจปวดแปลบ รีบเร่งรุดไปลากไม้หลินออกมา  
จากโปงผ้าห่มในคืนนั้นเลย ให้เขาจัดยาสงบจิตใจหลายเทียบเอามาอัด  
ไว้ในห้องสัมภาระของเสี่ยวเม่า แล้วก็ไปหาแมวสามสี่ที่รูปร่างหน้าตา  
ละม้ายเข้าอยู่หลายส่วนมาตัวหนึ่งให้เสี่ยวเม่าไว้กอดนอนตอนกลางคืน

วันรุ่งขึ้นพอเสี่ยวเม่าเห็นของเหล่านี้ มุมปากยังคงมีรอยยิ้มประดับอยู่  
เพียงแต่หัวคิ้วกระตุกหลายครั้ง จากนั้นก็บอก "ข้ากลัวท่านแม่อยู่บ้าน  
คนเดียวแล้วจะเหงา"

เอาวันมาถึงพอดี เขายื่นหน้ามายิ้มกริ่มบอก "จะเป็นไปได้หรือ  
แม่ของเจ้ามีข้าคอยดูแล จะเหงาได้อย่างไร"

อันจื่อได้ยินว่าเอาวันมาก็รีบเง้อไม้กวาดวิ่งออกมาเช่นทุกครั้ง  
จากนั้นก็มองเสี่ยวเม่าอย่างดูตัน "มีข้าอยู่! ท่านแม่ของเจ้าที่วันๆ เอาแต่  
นอนเกียจคร้านแล้วก็กินจะเหงาได้อย่างไร!"

เจียนหนานเดินออกมาก็หัวเราะแล้วบอก "เสี่ยวเม่า เจ้าโตเพียงนี้แล้ว  
เอาแต่เกาะติดท่านแม่จะทำให้สหายร่วมชั้นเรียนหัวเราะเอาได้ เป็นเช่น  
คำกล่าวที่ว่าไม่เห็นหน้าวันเดียวเหมือนจากกันสามปี คราวหน้าท่านแม่เจ้า  
เห็นเจ้ากลับมาจะต้องดีใจมาก"

ทุกคนต่างเห็นตรงกัน มีความเห็นเพียงหนึ่งเดียวนั่นคือให้เสี่ยวเม่า



รีบเก็บสัมภาระไปเล่าเรียนเพื่ออนาคตของเขาเอง ถ้าเรียนไม่จบห้ามกลับมาอยู่ที่คฤหาสน์นี้

เสี่ยวเมามาโมโหอี๊ดอัดกลางค้อนปะหลับปะเหลือก วิ่งไปที่เรือนด้านหลัง ซ้ำคิดจะไล่ตามไปกลับถูกอินจื่อตั้งตัวไว้แล้วอบรม บอกอย่าตามใจลูกเกินไป เสี่ยวเมามาแม้จะเฉลียวฉลาดแต่ทำอะไรไม่ค่อยนึกถึงผู้อื่น ส่งไปให้เทพธิดาหลังนั้นอีกร้อมเกลาสักหน่อยก็เป็นเรื่องจำเป็น

ข้าอดทนต่อความปวดใจ พยักหน้าเห็นด้วยกับวิธีการของอินจื่อ คิดไม่ถึงว่าตกคำขำจุตฐูปให้พระบรมศาสดาเสร็จ กลับห้องไปนอนก็ต้องแปลกใจที่ได้กลิ่นขิงสดเล็กน้อย ทั้งพบว่าผ้าห่มบนเตียงดูโป่งๆ พอเปิดออกดูก็เห็นเสี่ยวเมานอนคว่ำหน้าอยู่ข้างใน จึงหัวเราะแล้วเอ่ยถาม "คืนนี้จะนอนกับแม่หรือ"

เสี่ยวเมาไม่ตอบ กลับส่งเสียงสะอึกสะอื้นขึ้นมา

ข้าลนลานทันที รีบคว้าตัวเขามากอดไว้ในอ้อมอกกลางเอ๋ยปลอบโยน "เป็นอะไรไป"

"ท่านแม่...ไม่ต้องการเสี่ยวเมาแล้ว" เขาเงยหน้าขึ้น เขามือขยี้ตาน้ำตาหยดเผาะออกมาทันที

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น! ไม่มีเรื่องเช่นนั้นหรอก!" ข้ารีบสั่งศิระชะชี้แจง

"หลังจากเสี่ยวเมาไปอยู่แดนสวรรค์แล้ว ท่านก็จะดีกับพวกท่านพอบุญธรรม ท่านอาเจ้าอริน จากนั้นก็จะลืมข้า!" เสี่ยวเมาเงยหน้าร้องเสียงดัง "ความจำของท่านแม่เพียงนั้น จะต้องลืมเสี่ยวเมาแน่นอน!"

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้นแน่ ในใจข้ามีเพียงพ่อของเจ้าคนเดียว พวกเจ้าอรินหน้าตาอัปลักษณ์เพียงนั้น ข้าจะไปดีกับพวกเขาได้อย่างไร" ข้ารีบอธิบาย

"มีท่านพ่อเพียงคนเดียว?" เสี่ยวเมาก็ตาครึ่งหนึ่งมองข้า  
"จริงๆ แม่ไม่โกหก..." ข้าถูกจ้องจนในใจรู้สึกกระวนกระวาย  
พยายามใคร่ครวญว่าตนพูดอะไรผิดไปหรือไม่  
"มีเพียงคนเดียว?" น้ำเสียงของเสี่ยวเมายังไม่ดี ทั้งคว่าหางของข้า  
มากัดอย่างแรงที่หนึ่ง

ภายใต้ความเจ็บปวด ข้าพลันตระหนักรู้ นึกได้ว่าข้ามองข้ามคน  
ที่อยู่ตรงหน้าไปเสียได้ จึงรีบโอบกอดเสี่ยวเมาพลาบสาบานต่อฟ้า  
บอกเขาก็เป็นสิ่งล้ำค่าในมือของข้า เป็นหัวใจหัวใจของข้า

เสี่ยวเมาก็ได้กอดหาลงไปด้วยท่าทางไม่สบายใจ ไม่นาน  
ก็ถามเสียงแผ่วเบา "ตอนน้ำหยดหินทะเล ท่านพ่อจะกลับมาจริงหรือ"  
"จริงสิ" ข้าบอกอย่างมั่นใจ  
แววตาของเสี่ยวเมาม่นลง ไม่ได้พูดอะไรอีก ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้ข้า  
ออกจะแปลกใจ

วันรุ่งขึ้นฟ้ายังไม่สว่าง เสี่ยวเมาก็ลุกจากเตียงออกไปข้างนอก  
บอกจะไปออกกำลังตอนเช้า

ข้าอ้าปากหลายครั้ง โบกๆ มือให้เขา สั่งกำชับว่าคืนนี้ต้องไป  
วังเสวียนซิง ให้กลับมาเร็วหน่อย

เสี่ยวเมายิ้มกริ้มรับปากแล้วหายลับไปท่ามกลางแสงอรุโณทัย  
ข้านอนหลับไป นอนจนสายตะวันโตงจึงค่อยๆ คลานออกจากเตียง  
กลายร่างเป็นแมวเสียๆ ขนแล้วก็กลายร่างเป็นมนุษย์ หลังจากล้างหน้า  
แต่งตัวเสร็จก็เดินไปที่ห้องโถง เตรียมกินอาหารเช้า

แม้กฎในคฤหาสน์สกุลสวาจะไม่มีอะไรมาก บรรดาสาวใช้ต่าง  
 เกียจคร้านกว่าอยู่ที่วังเสวียนซิง การเก็บกวาดก็ไม่ค่อยพิถีพิถัน แต่  
 สิ่งเดียวที่ไม่กล้าทำลวกๆ คืออาหารการกินของข้ากับห้องเก็บสมบัติของ  
 อิ้นจื่อ ดังนั้นอาหารเช้าจึงจัดเตรียมอย่างอุดมสมบูรณ์ยิ่ง อาหารสี่จาน  
 น้ำแกงหนึ่งอย่างล้วนทำจากปลาทั้งสิ้น มีเพียงจิวอากันนี่\* ถ้วยเดียว  
 ที่เตรียมไว้ให้อิ้นจื่อ

ขณะที่ข้ากำลังกินอย่างเอร็ดอร่อยอยู่นั้นพลันมีเสียงฝีเท้าเจียนหนาน  
 ดังมาจากข้างนอก เขาวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าข้าด้วยสีหน้าหวาดหวั่น  
 อึกอักอยู่เป็นนานก็ยังไม่ออก

สถานการณ์เช่นนี้ไม่ค่อยได้พบเห็น ขณะที่ข้ากำลังจะหัวเราะเขา  
 อยู่ นั่น คำพูดที่ทำให้สะท้อนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งพื้นปฐพีก็ดังออกมาจากปาก  
 ของเขา "หินที่รื้อให้น้ำหยดจนทะลุก้อนนั้น หินก้อนนั้น...หินก้อนนั้น  
 แตกแล้ว!"

"หิน...แตกแล้ว?" ข้าเอาเนื้อปลาในมือส่งเข้าปาก กลืนลงท้อง  
 ไปแล้วจึงได้สติกลับมา ตกใจจนโยนตะเกียบทิ้ง รีบกระโดดข้ามโต๊ะกินข้าว  
 คว่าคอเสื้อเขาแล้วถาม "เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่!"

"ท่านเหมียวเหมียว ท่านไปดูก็จะรู้" เจียนหนานตบหน้าขา สีหน้า  
 เต็มไปด้วยความร้อใจและเสียใจ

ข้าปล่อยมือจากเขา วิ่งตะป๋ังไปที่หินก้อนนั้นทันที  
 ล้วงล้วงยื่นอยู่ข้างก้อนหินด้วยสีหน้าตื่นตระหนก นางเอามืออุชายเสื้อ  
 เดินหมุนไปมาไม่หยุด ข้าไม่ได้สนใจนาง เพียงเดินตรงเข้าไปแล้วก็

\* อิ้นจื่อ คือปะกะววย

เห็นหน้าผาที่มีน้ำหยดพังทลายลงมาทั้งแถบ ก้อนหินถูกทุบแตกเป็นชิ้นเล็ก  
ชิ้นน้อย รูปก้อนหินที่ถูกน้ำหยดลงมาถูกทำลายจนหายไปหาไม่พบ

ข้ามองภาพยับเยินตรงหน้า ในสมองมีแต่ความว่างเปล่า พลังหนึ่ง  
แปะลงกับพื้นอย่างสิ้นไร้เรี่ยวแรงราวกับถูกกระซางวิญญาณออกจากร่าง  
กระทั่งจะร้องให้ยังร้องไม่ออก ในปากมีรสคาวเค็ม เพียงรู้สึกโลกกำลัง  
หมุนคว้างฟ้าคว่ำดินพลิก ทุกอย่างค่อยๆ เลื่อนหายไปในที่สุด

ข้าไม่รู้ว่ากลับมาถึงห้องพักตั้งแต่เมื่อไร เพียงนอนอยู่บนเตียง  
จ้องเพดานอยู่อย่างนั้น ไม่ว่าจะอะไรก็ไม่อยากคิด ไม่ว่าจะอะไรก็ไม่อยากมอง  
หินแตกละเอียดแล้ว...ใจแตกสลายแล้ว จิตใจที่ลุ่มหลงยึดมั่นมา  
ห้าร้อยปีแหลกสลายไปจนสิ้น โลกแหลกลาญแล้ว

ข้าไม่ปรารถนาจะเผชิญหน้ากับความจริง

"ท่านแม่! ท่านแม่!" เสียงมาร้องเรียกข้าอย่างลนลาน "ต่อให้  
ก้อนหินแตกแล้วท่านพ่อไม่กลับมา ท่านก็ยังมีเสียงเมาจากอยู่!"

ข้าไม่อยากจะเปิดปากพูด

"ท่านแม่ ท่านอย่าทำเช่นนี้...ข้าผิดไปแล้ว" เสียงมาร้องใจแทบ  
ร้องไห้ออกมา "ขออภัย..."

"นี่เป็นเรื่องดี ขอแสดงความยินดีกับเหมียวเหมียว" อินจื่อพาลิ้วลั่ว  
เดินเข้ามา นั่งลงที่ข้างเตียงพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ก้อนหินแตกแล้ว  
นั่นหมายความว่าอาจารย์ของท่านจะกลับมา"

โลกมีแสงเงินแสงทองปรากฏขึ้นอีกครั้ง ความหวังกลับคืนมาอีกหน  
พริบตานี้แสงรัศมีของอินจื่อแทบจะเหนือกว่าพระบรมศาสดาเลยทีเดียวน

หลังจากทำความเข้าใจกับคำพูดนี้ เข้าใจถึงความหมายที่อยู่ในคำพูด ข้าก็ถูกพรวดพราดขึ้นมานั่ง ไม่แม้แต่จะคิดก็กระโดดลงจากเตียงคว้าตัวอินจี่ออกมาซักถามไม่หยุดปาก "อาจารย์อยู่ที่ใด เขาอยู่ที่ใด!"

"ปล่อยมือ ปล่อยมือ! ข้าจะถูกท่านรัดตายแล้ว!" อินจี่ร้องขึ้น "เรื่องเช่นนี้ไซ้บอกจะมาก็มาเลยเสียเมื่อไร ย่อมต้องให้เวลากันบ้าง ไม่น่าอาจารย์ของท่านอาจอยู่ระหว่างเดินทาง อีกไม่กี่วันก็ปรากฏตัวขึ้นแล้ว"

"จริงสิ เขาจะมาก็ต้องใช้เวลา ไม่รู้เมื่อไร เหมือนเหมือนจะไปรอเขาที่หน้าประตู!" ข้ารีบปล่อยมือ หน้าตาเข้มขึ้นสดใส ในใจเต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ ยิ้มจนปากหุบไม่ลง นึกถึงแต่ข่าวดีที่เทพี่ซึ่งจะกลับมาอยู่ตลอดเวลา

อินจี่ทอดถอนใจ แล้วตบๆ บ่าเสี่ยวเมาให้เขาตามตนออกไปข้างนอก ข้าตักอาหารค้ำมากินที่หน้าประตู กินไปก็กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจไป ขณะกำลังพูดคุยกับลั่วลั่ว บอกนางว่าถ้าข้าเจอเทพี่ซึ่งจะพูดจาออดอ้อนเขาอย่างไรบ้างนั้น พลันพบว่าใบหน้าของเสี่ยวเมาไม่รู้ไปถูกใครตีมา มีรอยฝ่ามือแดงติดอยู่ ข้ารีบถามเขาว่าถูกใครรังแกมา เขากลับก้มหน้าพูดจาคลุมเครือไม่ยอมบอกความจริง เพียงแต่นำประหลาดใจมากที่เขายอมเห็นด้วยกับเรื่องไปเรียนและพักอยู่ที่วังเสวียนซิงแต่โดยดี

# 109

อาจารย์กลับมาแล้ว

แอบเอาปลาแห้งยัดลงไปในห้องสัมภาระให้เสี่ยวเมมาด้วยความ  
อาลัยอวรณ์ ซ้ำยืนอยู่หน้าประตู ส่งห่อสัมภาระและเสี่ยวเมมาขึ้นหลัง  
ปีศาจสุนัขแดนอเวจี ตั้งกำชับเขาให้เชื่อฟังคำพูดของเซียนเซิง อย่าก่อเรื่อง  
ก่อราว อย่าก่อความวุ่นวาย

เสี่ยวเมมาขอบตาแดง เขาก้มหน้าไม่กล้ามองซ้ำ เพียงรับคำสั่งผู้

"เทพธิดาหลันอวีเป็นคนดีมาก หวงเซียนเซิงก็ดีมาก เพียงแค่ดูไป  
สักหน่อย ทว่าเสี่ยวเมมาเฉลียวฉลาดกว่าแม่ไม่โดนตีแน่นอน ต่อให้โดนตี  
ก็ไม่ต้องกลัว ไม่เจ็บแม้แต่น้อย" ในที่สุดซ้ำก็เริ่มเข้าใจความรู้สึกของ  
เทพปี่ซิงตอนส่งซ้ำไปเรียนหนังสือในตอนนั้น

เสี่ยวเมมาพยักหน้าส่งๆ ไม่ได้ส่งเสียง

ซ้ำคิดไปคิดมายังคงไม่วางใจ กำชับต่อ "กลางดึกจะเข้าห้องน้ำ  
ก็เรียกเสี่ยวหลิน"

"ท่านแม่ ข้าอายุเกือบห้าร้อยปี ไม่ฉีรตที่นอนตั้งนานแล้ว" ที่ด้านข้าง  
มีคนแอบหัวเราะ เสี่ยวเมาน้ำแดงเล็กน้อย

ข้าเกาศีระชะ คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วบอก "อาหารที่จินเหวินทำอร่อยมาก  
เข้าไปถอดอ้อนที่บ้านนางได้ ไม่ต้องเกรงใจ"

"ทราบแล้ว" เสี่ยวเมาหมุนตัวจะจากไป

ข้ารีบดึงมือเขาไว้ พูดอย่างลั้งเล "เอ่อ หนึ่งเดือนให้หลังต้องกลับมา  
ความจริงแม่ไม่อาจตัดใจให้เจ้าจากไป"

"อืม!" เสี่ยวเมาพยักหน้าแรงๆ

อันจื่อเข้ามาขวางข้าที่ยังจะพูดไม่หยุด ยิ้มแล้วบอก "เสี่ยวเมาใช้ว่า  
ไปแล้วไม่กลับมา ท่านไหนต้องตื่นเต้นเพียงนี้ เสี่ยวหลินกับจินเหวิน  
จะต้องรักและเอ็นดูเขา ยิ่งกว่ารักลูกตนเอง ไยต้องห่วงกังวล"

ขณะกำลังพูดอยู่นั้น ปีศาจสุนัขแดนอเวจีก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า  
เหาะไปยังที่ไกล ข้ามองเงาร่างเล็กๆ ที่ดูหงอยเหงานบนฟ้าสีคราม อดไม่ได้  
ที่จะตะโกนบอกเขา "เสี่ยวเมา รอให้พ่อของเจ้ากลับมาแล้ว เขาก็จะ  
รักเจ้าเช่นเดียวกับข้า เจ้าเป็นบุตรชายที่พวกเราภาคภูมิใจอย่างที่สุด!  
วางใจเถิด!"

เสี่ยวเมานหันกลับมามองข้าด้วยสีหน้าตื่นตะลึง ขอบตาแดงกำกวมที่  
ข้าส่งยิ้มสดใสให้เขาด้วยความเบิกบานใจ กระทั่งเมฆขาวที่อยู่  
เต็มท้องฟ้าบัดบังเงาร่างเสี่ยวเมาไปหมดแล้ว จึงนั่งลงบนธรณีประตูอย่าง  
หงอยเหงาเศร้าซึ้งรอเทพปี่จึงกลับมาต่อไป

ดวงดาวปรากฏให้เห็นแล้ว บนท้องฟ้าไม่มีดวงจันทร์ ป่าไผ่ส่งเสียง  
สวบสวบ สายลมที่พัดมาต้องร่างค่อนข้างเย็น เทพปี่ซึ่งยังไม่กลับมา

เหมียวเหมียวอยากนอนแล้ว

ทว่าไม่อาจนอน เกิดเขากลับมาไม่เห็นข้ามารอรับก็จะเสียใจ

รออีกสักประเดี๋ยว...รออีกสักประเดี๋ยว หนึ่งตาเริ่มตีกัน สติพว้าเลื่อน  
มองภาพเบื้องหน้าไม่ชัด

ขณะครึ่งหลับครึ่งตื่นก็มีเสื้อคลุมตัวหนาคลุมลงมาที่หัวไหล่  
ข้าลืมหันตาคืนทันที หันกลับไปมองก็พบอินจื่อถือเชิงเทียนยืนฟังประตูดอยู่  
เขาอ้าปากหาวพลางบอก "ตึกมากแล้ว อากาศหนาวเย็น ไม่สู้กลับไป  
พักผ่อน พรุ่งนี้ค่อยมารอใหม่เถิด"

ข้าสั่นศีรษะ ขยับเสื้อคลุมให้แน่นขึ้น "ช่วยหอบผ้าห่มมาให้ข้า  
ได้หรือไม่ เหมียวเหมียวจะนอนที่นี่"

อินจื่อถอนหายใจ เกือบกล่อมอีกครั้ง "ถ้าเทพี่ซิงเห็นท่านไม่ถนอม  
ร่างกายตนเองเช่นนี้ จะต้องโกรธแน่นอน"

"เขาจะด่าข้าหรือ" ข้าเงยหน้าขึ้นถามด้วยความประหลาดใจ

"ท่านไม่ใช่ไม่รู้ เขารักและทะนุถนอมท่านที่สุด เห็นท่านไม่หลับ  
ไม่นอนย่อมไม่พอใจ" อินจื่ออธิบาย ทั้งใช้น้ำเสียงปลอบเด็กมาพูดกับข้า  
"ไปนอนเถิด มีใครที่ไต่เร่งเดินทางตอนกลางดึกกัน ต่อให้เทพี่ซิงกลับมา  
ก็ต้องเป็นช่วงเช้า เชื้อฟิง เหมียวเหมียวอย่าดื้อ"

ข้ามองออกไปนอกประตูอย่างอาลัยอาวรณ์ พยักหน้าอย่างว่าง่าย  
แล้วเดินกลับห้องพัก แต่พออยู่บนเตียงกลับนอนไม่หลับเลยทั้งคืน คิดถึง  
เทพี่ซิง คิดถึงเสี่ยวเม่า คิดถึงมาก กลัวว่าถ้าหลับตาลงพวกเขาจะ  
ปรากฏตัวที่หน้าประตูใหญ่แล้วมองไม่เห็นเงาร่างของข้า

คิดแล้วคิดอีก กระทั่งฟ้าเริ่มสว่างจึงเคลิ้มหลับไปครู่หนึ่ง ในฝัน



กลับพบเทพปีศาจหลงทางอยู่ในป่าไผ่ ทำอย่างไรก็เข้ามาไม่ได้

หลังจากตกใจตื่นขึ้น ซ้ำก็รีบวิ่งไปที่ห้องครัวหยิบชามลาเปามาหลายลูก เป็นอาหารเช้าแล้วพุ่งออกประตูไป วิ่งไปยังด้านนอกของป่าที่ทำให้คนหลงทิศทาง

เวลานี้เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิพอดี ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยสีสดของดอกไม้ป่าที่ผลิบานสะพรั่ง เปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา น่าเสียดาย ทักษะญาณอันงดงามตระการตาเช่นนี้กลับเจียบเหงา เป็นเพราะหลายปีมานี้เสี่ยวเม่าเที่ยวก่อกรรมไปทั่วทุกหนแห่ง ทำให้ข่าวที่ว่าทางแถบนี้ของภูเขาล้วนจะมีปีศาจปรากฏตัวแพร่กระจายไปทั่วหมู่บ้านที่ตีนเขา ถ้าไม่มีธุระจำเป็น มนุษย์ย่อมไม่กล้ามาแถวนี้ และด้วยเหตุนี้เองข้าจึงวางใจไม่ได้ซุกซ่อนหูและหาง เพียงนั่งอยู่บนต้นไม้ ทางหนึ่งก่อดินชามลาเปา ทางหนึ่งก็แกว่งเท้าที่เปล่าเปลือยทั้งสองข้างไปมา รอคคนที่จากกันไปห้าร้อยปีปรากฏตัวขึ้น

ทันใดนั้นมีเสียงฝีเท้าเบาๆ ที่เคยคุ้นจากทางตะวันออกดังมาเข้าหู อันเฉียบไว หัวใจของข้าเริ่มเต้นระรัว ใบหน้าร้อนผ่าวเล็กน้อย ดวงตาจับจ้องไปยังทิศทางที่มาของเสียงโดยไม่กล้าละสายตา สองมือขยุ้มชายเสื้อแน่น แทะจะบิดมันจนขาด

มาแล้ว...มาแล้ว ใช้ท่านหรือไม่!

ยังไม่เห็นตัวตน กลับได้ยินเสียงแก่งออดังขึ้น "ท่านเสียง ตรงนี้ก็คือยอดเขาที่มีปีศาจปรากฏตัวขึ้น ข้าตาเฒ่าไม่กล้าเข้าไป ท่านระวังตัวให้ดี ปีศาจที่อยู่ที่นี่กินคน"

"อืม ข้าเข้าใจ ขอคุณที่ช่วยนำทาง"

ข้าใช้ทั้งมือและเท้าปีนขึ้นไปบนยอดไม้ แล้วก็เห็นเงาร่างคุ่นตา

ร่างหนึ่งสวมชุดสีเขียวอมดำแบกกระบี่ยาวไว้บนหลัง ยืนอยู่ข้างก้อนหินที่อยู่ห่างออกไปราวหนึ่งหลี่ กำลังประสานมือกล่าวลาผู้เฒ่าอีกคนหนึ่ง ซึ่งสวมเสื้อผ้าทอมือเก่าขาด

ผู้เฒ่าถอนหายใจที่หนึ่งแล้วกล่าวต่อ "ท่านมาช่วยปราบปีศาจให้พวกเราหมู่บ้านเหมาเจีย พวกเรากลับมีสิ่งตอบแทนน้ำใจเล็กน้อยเพียงนี้ น่าละอายใจยิ่ง"

บุรุษชุดเขียวอมดำบอกอย่างเกรงใจ "ซึ่งจริงเป็นศิษย์สำนักเหมาซานปราบมารจับปีศาจถือเป็นหน้าที่ ท่านลู่ไม่จำเป็นต้องมอบสิ่งตอบแทน"

ผู้เฒ่าผู้นั้นก็กล่าวขอบคุณอีกครั้ง ในที่สุดก็เร่งรุดจากไป

ข้าได้ยินเสียงที่คุ้นหูก็ยิ่งตื่นเต้นดีใจ เผื่อดูตอไปอีกคู่อื่น บุรุษผู้นั้นหมุนตัวมา เดินช้าๆ ขึ้นมาบนภูเขา ใบหน้านั้นคือเทพปีศาจที่ข้าเฝ้าคิดถึงอยู่ทุกเช้าค่ำนั่นเอง!

แม้ทรงผมของเขาจะเปลี่ยนไป เสื้อผ้าเปลี่ยนไป สีของดวงตาก็เปลี่ยนเป็นดำสนิทดูขมขื่นเดือนมืด องค์กายพยับทั้งห้าดูเรียวเล็กลง รูปร่างคล้ายจะผอมลงเล็กน้อย ความมองอาจห้าวหาญที่เคยมีลดน้อยลงไปหลายส่วน แต่ข้ารับรู้ได้จากส่วนลึกของกระดูก...คนผู้นี้ก็คืออาจารย์ที่ข้ารักที่สุด

ตื่นเต้นดีใจจนเกินไป ทำให้ข้าทำอะไรไม่ถูก เพียงเห็นเขาค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้และหยิบคันฉ่องเล็กๆ อันหนึ่งออกมา จากนั้นก็รีดนิ้วมือหยดโลหิตสดสองสามหยดลงไปบนคันฉ่อง ทว่าคันฉ่องกลับไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ทำให้เขาอดย่นหัวคิ้วไม่ได้ ปากก็พิมพ์ขึ้นเบาๆ "หรือว่าคันฉ่องหาปีศาจที่อาจารย์ให้มาไม่ศักดิ์สิทธิ์"

ข้าควบคุมความลึงโลดในใจเอาไว้ แล้วกระโดดลงจากต้นไม้

โถมร่างเข้าไปในอ้อมอกของเขาพลางร้องเรียก "อาจารย์! เหมือนเหมือน คิดถึงท่านยิ่งนัก!"

"ปีศาจ! ปีศาจร้าย!" พละกำลังของเทพปีศาจไม่รู้เหตุใดจึงเปลี่ยนเป็น น้อยลง เขาถูกข้าโถมตัวเข้าใส่ก็หงายหลังล้มลงกับพื้น อีกทั้งยังดูตื่นตัวมาก คล้ายออกจะหวาดกลัวอีกด้วย

"เดิมเหมือนเหมือนก็เป็นปีศาจอยู่แล้ว" ข้าไม่เข้าใจว่าเขากลัวอะไร เพียงยิ้มกริ่มแล้วดึงเขาขึ้นมา ตรงเข้าไปดูที่หน้าอก แสดงถึงความ น่ารักของตน "ข้ารอท่านมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว"

ไม่นานเทพปีศาจก็สงบนิ่งลง เขาหยิบกระดาษสี่เหลี่ยมเล็กๆ ออกมา จากอกเสื้อหลายแผ่นแล้วโยนมาที่ศีรษะของข้า ข้าเอื้อมมือไปหยิบเอา มาดูแล้วดูอีก พบว่าบนกระดาษใช้โลหิตเขียนตัวอักษรประหลาดที่ข้าไม่รู้จัก ใ้ไว้มากมาย ด้วยกลัวเขาจะว่าเรื่องที่หลายปีมานี้ข้าไม่มีความก้าวหน้า แม้แต่น้อย จึงรีบเอาแผ่นกระดาษเหล่านั้นยัดเข้าไปในอกเสื้อ เปลี่ยนเรื่อง พุด "เหมือนเหมือนเคยฝึกคัดตัวอักษร เปรียบกับเมื่อก่อน...ก็ดีขึ้น กลับไป จะให้ท่านดู"

"เจ้าปีศาจตอนนี้ถึงกับไม่กลัวยันต์สะกดเสวียนเทียน\* เห็นได้ว่า ฌานตะบะไม่ตื่นเขิน!" เทพปีศาจกัดๆ ฟัน ยกมือขึ้นคิดจะผลักข้าออกไป แต่ผลักอย่างไรก็ไม่ขยับ ครั้นแล้วจึงชักกระบี่ยาวออกจากหลัง กวาดแกว่ง เข้าใส่ข้า

กระบี่เล่มนั้นทำจากไม้ ยามฟาดลงมาที่หัวไหล่ข้าจึงรู้สึกเจ็บเล็กน้อย คิดไปคิดมา เห็นว่าเขาอาจต้องการทดสอบความก้าวหน้าด้านวรยุทธ์

\* เสวียนเทียนซ่งตี้ หรือเงินอุ้งซ่งตี้ เป็นเทพประจำทิศเหนือของทางลัทธิเต๋า มีหน้าที่ปราบมารปีศาจ

ของข้าในช่วงหลายปีมานี้ ข้ารีบปล่อยมือ ยื่นกรงเล็บออกไปสะบัดกระเป๋  
จนหัก แล้วสะบัดฝ่ามือใส่เขาอย่างดุคุดหนึ่งฝ่ามือ

เหนือความคาดหมาย อานุภาพฝ่ามือยังไปไม่ถึง ร่างของเขาก็ถูก  
พลังลมจากฝ่ามือซัดลอยละลิวไปยังต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านหลังราวกับ  
กระดาษแผ่นหนึ่ง ข้าเห็นท่าทางจะเกิดเรื่อง รีบพุ่งทะยานเข้าไปรับ  
ร่างเขาไว้ ทว่าไม่ทันการณ์แล้ว ศีรษะเขาชนต้นไม้ใหญ่พอดี ยังไม่ได้  
ส่งเสียงร้องแม้แต่คำเดียวก็หมดสติไป

ทำอย่างไรดี เหตุใดเทพปี่ซิงจึงอ่อนแอเพียงนี้ได้ อ่อนแอราวกับ  
มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ข้ายืนอยู่กับที่ เกาหูเป็นนานก็คิดหาสาเหตุของ  
เรื่องไม่ออก

ช่างเกิดไม่คิดแล้ว ขอเพียงเขากลับมา เปลี่ยนเป็นอ่อนแอก็เปลี่ยนเป็น  
อ่อนแอเกิด อะไรล้วนไม่สำคัญ

ดวงตะวันขึ้นสูงแล้ว ข้าแบกเขาขึ้นหลังด้วยความเบิกบานใจ  
ครวญเพลงอย่างมีความสุขเดินกลับบ้าน

## 110

## บุรุษผู้ยอมพลีชีพเพื่อรักษาพรหมจรรย์

อ้อมๆ เลี้ยวๆ หลงทางไปหลายครั้งกว่าข้าจะกลับมาถึงหน้าประตู  
 คฤหาสน์สกุลฮวาได้ อื่นคือกำลังเดินไปเดินมาอยู่ที่หน้าประตู สีหน้า  
 เต็มไปด้วยความมกัลดกั้ม เดินไปก็บ่นไป "ทำอย่างไรดี...ทำอย่างไรดี  
 ข้าจะไปหาท่านเทพจากที่ใดมาให้นาง..."

"อาจารย์กลับมาแล้ว" ไม่เข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไร ข้าแบกเทพปีชิง  
 ด้วยความกระหึ่มยืมย่อง เดินเข้าไปให้อื่นจื่อดูแวบหนึ่งแล้วรีบสั่งการ  
 เจี้ยนหนาน "ศิระชะของเขาถูกกระแทกจนบวมปูด เจ้ารีบไปเชิญไม่หลินมา  
 แล้วส่งคนไปเชิญจอมมารวัจระทิงมาด้วย"

อื่นจื่อกับเจี้ยนหนานต่างปากอ้าตาค้างยี่นึ่งอยู่กับที่ ลูกตาเบิกถลน  
 คล้ายจะหลุดร่วงลงมา ผ่านไปพักใหญ่พวกเขาจึงถามอย่างตะกุกตะกัก  
 "ท่าน...ท่านเทพ...นี่คือท่านเทพหรือ"

"เมี้ยว ใช่แล้ว" ข้าพยักหน้า ไม่สนใจพวกเขาสองคนที่ยังยี่นึ่งทิ่มทื่อ

ก้าวเท้าเร็วๆ ไปที่ห้องพักของตน ค่อยๆ วางท่านเทพลงบนเตียงอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็มองหน้าเขาด้วยความลุ่มหลง มองอย่างไรก็มองไม่พอ

ยี่นนิ้วมือออกไปลูบไล้ใบหน้าของเขา อดคาพยพทั้งห้าที่หล่อเหลาคมเข้มส่วนใหญ่ดูไม่ต่างจากภาพที่อยู่ในความทรงจำ เพียงเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเล็กน้อย ร่างกายเปลี่ยนเป็นอบอุ่น ทว่ากลิ่นอายยังคงเหมือนเดิม สรุปรก็คือทั่วทั้งร่างของเขาดูอย่างไรก็ชวนมอง ดูอย่างไรก็หล่อเหลา ดูอย่างไรก็น่าภาคภูมิใจ

"อาจารย์ รีบตื่นเร็ว" ข้าป็นขึ้นไปบนเตียง จุ่มพิตไปที่ริมฝีปากของเขาเบาๆ แล้วเลียๆ จากนั้นก็ซุกตัวอยู่ในอ้อมอกของเขา หลับตาลง ซึมซับความอบอุ่นที่ต้องแยกจากกันมาห้าร้อยปี

เทพปีซิงลืมตาขึ้นมาช้าๆ เขามองไปรอบด้านอย่างงงงวย ก่อนก้มหน้าลงมามองประสานสายตากับข้าที่อยู่ในอ้อมอกอด ข้ารีบก้มหน้าลงด้วยความขวยเขิน ฟังเขาแผดเสียงออกมาดังลั่น "ปีศาจ!"

พร้อมกับเสียงแผดคำรามนั้น พวกอื่นจื่อกับหวาวาและลั่วลั่วก็พากันพุ่งเข้ามาในห้อง หลังจากเทพปีซิงนิ่งเงียบไปชั่วขณะก็โพล่งคำว่า "ปีศาจๆ" ออกมาติดกันสามคำ ก่อนพรวดพราดไปอยู่ที่มุมหนึ่งของเตียง ขดตัวด้วยความระแวดระวัง ทั้งหยิบภาพแผนภูมิแปดลักษณะ\* ออกจากอกเสื้อมาวางไว้ด้านหน้าศีรษะ หน้าผากมีเหงื่อเย็นไหลซึมออกมาเม็ดโตๆ คล้ายสัตว์ดุร้ายที่ถูกปิดล้อม เตรียมจะฝ่าวงล้อมออกไปตลอดเวลา

"รูปร่างหน้าตาเหมือนยี่นัก..." หวาวามองอยู่นานแล้วอุทาน

\* แผนภูมิแปดลักษณะ (ปากว่าดู) คือแปดลักษณะของการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติ สือแทนด้วยยันต์หรือกระจกแปดทิศ มีลักษณะเป็นขีดสีดำสามขีดเรียงตามทิศทั้งแปด

ออกมาด้วยความตื่นตะลึง "หรือว่าท่านเทพกลับมาแล้วจริงๆ!"

"หึๆ ยังดี สวรรค์ไม่ปิดกั้นหนทางของอีกา" ในที่สุดอีนจ้อก็ได้สติ กลับคืนมาแล้ว เขาเริ่มหัวเราะไม่หยุด ในเสียงหัวเราะมีความขำร้ายเจืออยู่หลายส่วน "ข้ากำลังกลัดกลุ้มอยู่เชื่อว่าจะทำเช่นไรดี ไม่ต้องสนใจว่าเขาจะเป็นตัวจริงหรือตัวปลอม เหมียวเหมียวบอกว่าใช้ก็พอ!"

ข้าคลายมือที่โอบกอดเทพี่ซึ่งออกด้วยความชื่นมื่น ไปหากระดาศษ คัดตัวอักษรที่ฝึกเขียนในช่วงหลายปีนี่มาให้เขาดู

คิดไม่ถึงว่าเขากลับขวยโอกาสพลิกตัวลงจากเตียง มือก็โปรยแผ่นกระดาศษสี่เหลี่ยมออกมาอีกเป็นกำ ทั้งขวยจ้งหวะที่ทุกคนยังไม่มีความการตอบสนองใด ชักกระปี่สั้นที่เวยออกมาคิดจะเปิดทางหนีไปจากที่นี่

"ขวางเอาไว้ อย่าปล่อยให้บุรุษผู้นี้หนีไป!" อีนจ้อออกคำสั่ง ทหารสวรรค์ที่คอยคุ้มกันสวนให้พวกเราต่างกระโจนเข้ามาดูจลลิตจลลิต ชักกระปี่ยาวออกมาห้อมล้อมเขาเอาไว้ บังคับให้กลับเข้ามาในห้อง

ลัวลัวเก็บแผ่นกระดาศษสี่เหลี่ยมขึ้นมาดูแล้วบอก "นี่เป็นยันต์สะกดปีศาจเสวียนเทียนของหมาซาน ใช้รับมือกับปีศาจที่อายุร้อยสองร้อยปี คงจะพอใช้การได้อยู่บ้างกระมัง"

ข้าเพิ่งจะหากระดาศษที่ฝึกคัดตัวอักษรออกมาได้ พอหันกลับมาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็รู้สึกแปลกใจ รีบเดินเข้าไปหมายซักถาม กลับถูกอีนจ้อขวางไว้ ทั้งยิ้มกริ่มบอกให้เขาพูดคุยกับเทพี่ซึ่งด้วยสักสองสามคำก่อน

ข้ามอบสิทธิ์ในการพูดให้อีนจ้ออย่างใจกว้าง เขาเดินตรงไปตรงมา

แล้วเงยหน้าขึ้นถาม "ชื่อ?"

"เซียงชิง!" สีหน้าของเขาแข็งกระด้าง ท่าทางดูยโสโอหังยิ่ง

"อ้อ ชื่อนี้ดี ดีมาก" อินจื่อหัวเราะขึ้นมาอีก ข้าออกจะงุนงง เหตุใดชื่อของอาจารย์จึงดูเหมือนต่างไปจากเดิม ยังไม่ทันเอ่ยปากก็ถูกสายตาของอินจื่อปรางเอาไว้ "ปีซิงก็ดี เซียงชิงก็ดี ไม่มีอันใดแตกต่าง"

ข้ามาคิดดูก็จริง ผู้อื่นเรียกข้าแมวขโมยก็ดี ฮวาเหมียวเหมียวก็ดี ยังไม่ใช่ล้วนเป็นข้าหรือกหรือ จึงไม่ได้แสดงความเห็นแย้งอีก

"พวกเจ้าต้องการจะทำอะไรกันแน่" อินจื่อก้มหน้าใคร่ครวญอยู่นาน ในที่สุดเซียงชิงก็ทนไม่ไหว เปิดปากด้วยความเดือดดาลขึ้นอีกครั้ง "ข้าฝีมือสู้ผู้อื่นไม่ได้ วันนี้ตกมาอยู่ในวังของปีศาจ จะต้มจะย่างก็แล้วแต่พวกเจ้า! ไยต้องอึดอาดชักข้าทรมานคนด้วย!"

"ไม่ต้องตระหนกเกินไป ข้าจะพูดอย่างไม่อ้อมค้อมเลยแล้วกัน" อินจื่อผายมือให้ ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ มองประเมินเขาอย่างละเอียดครุ่นหนึ่ง "ข้าจะไม่สังหารเจ้า แต่เจ้าต้องแต่งงานกับแม่นางที่อยู่ด้านข้างผู้นี้ นับแต่นี้ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้"

"แต่ง...แต่ง...แต่งงาน?!" เซียงชิงมองข้า แล้วก็มองอินจื่อพลางชี้ไปที่ตัวเขาเอง ถามย้ำอีกครั้งด้วยสีหน้าที่มึนทึบ "เจ้าพูดว่าแต่งงาน... กับปีศาจแมวตนนี้หรือ!"

อินจื่อพยักหน้าอย่างจริงจัง "ใช่ การตกลงครั้งนี้เจ้ากำโรมหาศาลแล้ว แต่งภรรยาไม่ต้องเสียอะไรเลย ยังมีทรัพย์สินเงินทองมากมาย พวงท้าย นี่เป็นเรื่องดีที่ผู้อื่นร้องขอยังไม่ได้มา"

"ไม่แต่ง!" เซียงชิงปฏิเสธในทันที



"สารเลว!" อินจื่อบันดาลโทสะ

หาววาร์บก้าวเข้าไปยิ้มเอ่ยว่า "พวกเราไม่ใช่ปีศาจที่เทียวทำร้ายคน  
ส่งเดช บ้านหลังนี้กว้างขวางยิ่ง คนรับใช้ก็มาก แม่นางเหมียวเหมียวก็  
รูปโฉมงดงาม นิสัยอ่อนโยนเชื่อฟัง ท่านก็รับปากเถิด"

"ข้าเป็นศิษย์สำนักเหมาซาน จะแต่งงานกับปีศาจได้อย่างไร!"  
เซียงซิงพูดอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "เป็นการสร้างความอับยศอดสูให้กับ  
สำนักโดยแท้!"

"ไม่แต่งงานก็ต้องตายอยู่ที่นี้!" อินจื่อชูชิวัญด้วยสีหน้าเยียบเย็น  
น่าสะพรึงกลัว

"บุรุษยอมตายไม่ยอมศิโรราบ!" เซียงซิงไม่ยอมอ่อนข้อ

ข้าได้ยินก็ร้อนใจยิ่ง รีบคว้าแขนอินจื่อบอก "ไม่ได้ ไม่ว่าใครก็ห้าม  
ทำร้ายอาจารย์"

อินจื่อรีบปิดมือข้าออก หันมาพิมพ์ำเบาๆ "ตัวโง่ม อย่าขัดจังหวะข้า  
แค่ชูชิวัญเขาเท่านั้น"

ทุกคนเข้ามาห้อมล้อมเซียงซิง พุดจาหวานล้อมทั้งไม้อ่อนและ  
ไม้แข็ง แต่ไม่รู้เหตุใดเขาจึงใจแข็งไม่ยอมรับปากอะไรทั้งสิ้น นอกจากนี้  
ยังหันหน้าหนีไปไม่ยอมมองข้า เรื่องนี้ทำให้ในใจข้ารู้สึกหวาดกลัวยิ่ง  
แทบจะหลังน้ำตาออกมา

เหมียวเหมียว... ไซ่ทำอะไรผิดไปหรือไม่ อาจารย์จึงไม่สนใจข้าแล้ว

อินจื่อที่พูดเกลี้ยกล่อมเซียงซิงอยู่เป็นนาน หันมาเห็นข้ากำลังเสียใจ  
ก็โมโหฮึดฮัดเข้ามาดึงข้าให้ออกไปข้างนอก เดินไปพลางก่นด่าไปพลาง  
"เอาบุรุษสารเลวผู้นี้ไปขังไว้ ก็แค่แต่งภรรยาเท่านั้น ไม่ใช่ให้เป็นขันที

เสียหน่อย ข้าไม่เชื่อว่าจะปราบเขาให้อยู่มือไม่ได้!"

ข้าไม่ยากออกไป ลัว่ลัว่กลับโน้มน้ำวข้า "ไม่ได้พบกันมานานเพียงนั้น ท่านเทพอาจมีอะไรไม่สบายใจ รอให้ทุกคนช่วยกันพูดจาสักสองสามวัน ก็คงไม่มีอะไรแล้ว อย่าใจร้อนไปเลย"

ในเวลา<sup>นี้</sup>เองจอมมารวักระทิงก็กระเหิดกระหอบเดินเข้ามา เขากามเสียงดัง "เทพี่ชิงกลับมาแล้วหรือ!"

อินจื่อตั้งตัวเขาไปที่ด้านข้าง พุดจากระชิบกระซาบอยู่เป็นนาน ดูเหมือนจะบอกอะไรก่อนหินแตกแล้ว มีคนธรรมดาปรากฏตัวขึ้นมา จึงคิดจะตบตา แต่คนผู้นั้นไม่ยอมเชื่อฟัง จอมมารวักระทิงฟังแล้ว เดือดดาล "ไม่ต้องสนใจว่าเขาเป็นตัวอะไร จะอย่างไรเวลานี้ก็เป็นมนุษย์ธรรมดา หรือพวกเจ้าหวาดกลัวเขา? เทาที่ข้าดู จำเหมียวเหมียวไม่ได้ เช่นนี้แปดส่วนคงเป็นของปลอม ผู้อื่นให้เกียรติแล้วยังไม่รู้จัคดีด้วย สั้หารเสียก็สิ้นเรื่อง!"

อินจื่อรีบขำเลื่องมองมาทางข้าแล้วบอก "สังหารได้ก็ดีสิ แต่เป็นเช่นนี้จะให้ทำอะไร"

ข้ารีบเอียงคอ ส่งเสียงร้องประจบ "เหมียว ข้าไปดูอาจารย์ได้หรือไม่"

จอมมารวักระทิงสีหน้าแปรเปลี่ยน สุดท่ายก็ก้าวเท้าไปอย่างองอาจ เลิกมานขึ้นแล้วเดินเข้าไปข้างใน ไม่นานก็ได้ยินเสียงเขาคำราม "เจ้า! มารดามันเถอะ! แสร้งทำเป็นบุรุษผู้ยอมพลีชีพเพื่อรักษาพรหมจรรย์อะไรกัน น้องสาวข้าพึงพอใจเจ้านับเป็นวาสนาแล้ว เจ้าไม่แต่งก็ต้องแต่ง หาไม่ก็ลงกระทะไป!"

เซียงชิงกลับเอ่ยเสียงเยียบเย็น "บุรุษไม่กั้มหัวให้กับอำนาจ จะฆ่า

ก็ฆ่า ข้าจะไม่ยอมเป็นพวกเดียวกับสัตว์อย่างพวกเจ้าเด็ดขาด"

สัตว์? ข้ากับอินเจือที่อยู่ด้านนอกหน้าต่างมองสบตากันวูบหนึ่ง รู้สึก  
งงงันทำอะไรไม่ถูก

# 777

## มีอุปสรรคก็ต้องลุย!

จอมมารวัจระทิงโกรธแค้นยิ่ง เขาตั้งกระบองเหล็กออกมาร้องด่า  
"ให้โอกาสเจ้า เจ้ากลับไม่รับ! ไปร้องทุกข์กับยมบาลเองแล้วกัน!"

พุดจบก็เงื้องกระบองเหล็กหนักหนึ่นจวิน\* พาดลงไปด้วยอานุภาพ  
เกรียงไกรดุจเสียดำราม ข้าเห็นท่าไม่ดี รีบพุ่งเข้าไปขวางการโจมตีที่จะ  
เอาชีวิตคนไว้

"น้องสาว! บุรุษเช่นนี้ไม่เอาก็ไม่เป็นไร!" จอมมารวัจระทิงยังไม่  
คลายโทสะ "มารตามันเถอะ เสียเวลารอคอยมาห้าร้อยปี กลับได้  
ของเล่นเช่นนี้มา เลิกกับเขาเสีย พี่ชายจะหาคนดีๆ ให้เจ้าใหม่!"

"เหมียวเหมียวต้องการแค่อาจารย์เท่านั้น คนอื่นต่อให้ดีกว่านี้ก็  
ไม่อยากได้!" ข้าปกป้องเซียงชิงไว้ เป็นตายก็ไม่ยอมถอยหนี

จอมมารวัจระทิงถลึงตาโตดูจระดิงทองแดง ก้าวมาข้างหน้า

\* จวิน เป็นหน่วยวัดน้ำหนักของจีน 1 จวินเท่ากับ 30 ชั่งจีน

ก้าวหนึ่ง ยกนิ้วมือหยาบใหญ่ชี้หน้าเซียงซิง "เวลานี้เขาเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง จะเอามาทำอะไร ทั้งอ่อนแอไร้กำลัง ทั้งยากจนข้นแค้น ไม่มีประโยชน์แม้แต่หย้อย!"

"ไม่รู้ล่ะ! เหมือนเหมือนเพียงต้องการอาจารย์ ไม่ว่าจะอาจารย์จะเปลี่ยนเป็นอะไรก็ต้องการ!" ซ้ำกอดเซียงซิงไว้ ยังคงไม่ยอมคลายมือ

ดูเหมือนไม่ระวังจนกอดแรงเกินไป กระดูกของเซียงซิงเริ่มลั่นกร๊อบๆ เขานิ้วหน้าไม่ยอมร้องเจ็บ เพียงพูดกับข้าว่า "ปีศาจผู้นี้...แม่ นางเจ้ากับข้าไม่เคยรู้จักกัน อีกทั้งข้าเพิ่งออกมาจากสำนักอาจารย์ ลงจากเขามาได้เพียงสองวัน กระทั่งสหายก็ยังไม่ มี จะเอาลูกศิษย์มาจากที่ใด เจ้าจำคนผิดแล้วกระมัง"

ข้ามองเขาอย่างตัดพ้อ ก่อนสั่นศีรษะชี้แจงด้วยน้ำเสียงอดอ่อน "ไม่ได้จำผิด เป็นท่านถูกแล้ว"

"แม่ นางมีความรักความผูกพันที่ลึกซึ้งเป็นเรื่องดี แต่ข้าไม่ใช่อาจารย์ของเจ้าจริงๆ การแต่งงานไม่ใช่เรื่องเล็ก โปรดอย่าทำให้ตนเองต้องเสียเวลาในชีวิต" เซียงซิงเอ่ยเตือนด้วยสีหน้าเซียวคล้ำ

"ไม่สนใจๆ ท่านก็คือสิ่งสำคัญในชีวิตเหมือนเหมือน! ท่านใช่!" เห็นเขาทำท่าเหมือนไม่ต้องการข้าก็รีบเกลือกกลิ้งไปทั่วเตียง เล่นลูกไม้ไม่ยอมมลุกขึ้นมา

ที่ว่าเขาไม่ได้คุ้มข้าขึ้นมาลอบโยนเหมือนในอดีต...เพราะเหตุใด พระบรมศาสดาบอกอาจารย์จะกลับมา แต่ท่านไม่ได้บอกว่าอาจารย์ จะไม่ต้องการเหมือนเหมือน...เพราะเหตุใด

คิดมาถึงตรงนี้ ในใจของข้าก็ยิ่งเศร้าระทมไร้ซึ่งความมั่นใจ

เพียงรู้สึกคล้ายลูกแมวน้อยที่ถูกทอดทิ้ง มองเขาอย่างน่าสงสาร ภาวนา  
ให้เขาเปลี่ยนใจ

เซียงซิงกลับหันหน้าหนีไปโดยไม่พูดอะไรอีก

สีหน้าท่าทางของจอมมารวัจระทิงยิ่งไม่โง่งน่านำกำระบองเหล็ก  
ในมือแน่นหลายครั้ง แต่พอถูกข้าถลิ่งตาใส่ก็ค่อยๆ คลายมือออก  
เขาหายใจถี่กระชั้น คล้ายพยายามควบคุมอารมณ์ของตนอย่างเต็มที่  
สุดท้ายก็พาดเก้าอี้ที่เขื่อนที่อยู่ในห้องแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วหมุนตัว  
กระซากประตูเดินออกไป

เวลาล่วงเลยไปเจียบๆ ข้าหมนตัวไปอยู่เบื้องหน้าเซียงซิง ส่งยิ้ม  
ประจบให้เขา เขาก็หันหน้าหนีไปทางขวา ข้ารีบหมนตัวตามไป สองคน  
หมนอยู่เช่นนี้เป็นนานสองนาน หมนจนหัวสมองมึนงง เขาจึงถอนหายใจ  
บอก "ไยต้องทำเช่นนั้นด้วย แม้เซียงซิงจะไม่กลัวตาย แต่เบื้องบนมีบุพการี  
ทั้งเป็นศิษย์สำนักเหมาซาน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจแต่งงานกับเผ่าพันธุ์  
ปีศาจได้ นอกจากนี้ข้าก็ไม่ใช่อาจารย์ของเจ้า แม่นาง เจ้าลองไปตามหา  
อาจารย์ของเจ้าให้ดีกว่า สรุบเขาอยู่ที่ใดกันแน่ไยต้องสร้างความลำบาก  
ให้ข้าด้วย"

ข้ายังคงตั้งเล็งด้านหน้าของเขาไว้ ยิ้มอย่างโง่งม พยายามชูทางขึ้น  
หวังว่าจะสามารถเรียกความรักความโปรดปรานที่เขามีต่อตนกลับคืนมา  
ได้

ขณะที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กันอยู่นั้น ก็มีเสียงฝีเท้า  
เร่งร้อนและเสียงรอนรนของไม้หลินดังมาจากนอกห้อง "ให้ข้าดูหน่อย!"

เขากับจิ้นเหวินผลักประตูที่ถูกจอมมารวัจระทิงกระซากจนพัง

ให้เปิดออกแล้วพุ่งเข้ามา พริบตาที่เห็นเซียงซิงก็ตะลึงงันไปทันที  
เอ่ยเพิ่มพ้ำขึ้นว่า "คล้าย...คล้ายยิ่งนัก"

อินจือตามเข้ามา เบ้าปากพลางเอ่ยเบาๆ "เขาจำเหมียวเหมียวไม่ได้  
สักนิด ไม่รู้ที่แท้แล้วไซ้เทพปี่ซิงมาเกิดใหม่หรือไม่"

โมหลินลบลายคาง เดินไปรอบตัวเซียงซิงหลายรอบ "ว่ากันตาม  
เหตุผล ลูกศรล่าวิญญาณจะทำลายดวงวิญญาณให้ดับสูญ เทพปี่ซิง  
ไม่น่าจะมาเกิดใหม่ได้ ทว่าบุรุษผู้นี้คล้ายเขามากจริงๆ"

"เทพปี่ซิง? ข้าคล้ายเทพเซียนองค์นั้น พวกเจ้าล้อเล่นกระมัง"  
เซียงซิงสีหน้าเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์

"ใบหน้าที่คุณชอบยิ้มก็คล้ายยิ่ง" โมหลินไม่ได้สนใจเขา  
หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งพลันยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วบอก "ถ้าเป็นเทพเซียน  
มาเกิดใหม่ ในตัวจะต้องมีตำหนิอะไรบางอย่างของเมื่อชาติที่แล้ว  
หลงเหลืออยู่ เหมียวเหมียว เจ้าเคยร่วมเรียงเคียงหมอนกับท่านเทพ ู้หรือไม่  
ว่าบนตัวเขามีตำหนิพิเศษอะไร"

"มีรอยแผลเป็นมากมาย" ข้าพยายามย้อนนึกถึงคำคืนแรกอันเจ็บปวด  
แล้วเอ่ยเสริมขึ้น "ตรงท้องเขามีเกล็ดงูอยู่หลายเกล็ด!"

"เช่นนั้นก็ถอดออกมาดูเถิด" โมหลินงูไม้ถูมือ ชยบเข้าไปใกล้อย่าง  
ไม่มีเจตนาดี "ให้ข้าจัดการดีหรือไม่"

"ไม่ดี!" ข้ารีบขวางโมหลินไว้ จากนั้นก็ป็นขึ้นไปบนตัวเซียงซิง นั่งลง  
ตรงช่วงเอวของเขา ดึงสายรัดเอวเขาออกทันที กระซางเสื้อออก

"ข้าก่อน!" ในที่สุดเซียงซิงก็เผยท่าที่ตื่นตระหนกตกใจออกมาหลายส่วน  
แต่กลับถูกข้าตรึงร่างไว้อย่างแน่นหนา ไม่อาจขยับตัว ได้แต่ร้องไวยวายน

"นี่มันไม่สอดคล้องกับธรรมเนียม ไม่อาจทำเช่นนี้ ไม่อาจทำเช่นนี้ได้  
อย่าแตะต้องส่งเดชสิ!"

"หนวกหูตายแล้ว!" ไม่หลินเดินเข้ามาใกล้ ดึงเข็มเงินออกมาเล่มหนึ่ง  
ปักไปที่ศีรษะของเขา เขี่ยชิงหมดสติไปทันที รอคจนข้าถอดเสื้อเขา  
ออกหมดแล้ว ทุกคนก็พากันห้อมล้อมเข้ามา มองไปที่ร่างของเขาแล้ว  
วิพากษ์วิจารณ์

"ดูเหมือนจะไม่มีรอยแผลเป็นใหญ่อะไร ทว่ากล้ำเนื้อนับว่ากำยำ  
ล้ำสัน รูปร่างดีมาก"

"หวาวว ระวังน้ำลายของเจ้า"

"เมี้ยว! ที่หน้าท้องของเขามีปานสีม่วงอยู่แห่งหนึ่ง! ดูแล้วคล้าย  
เกล็ดงูมาก!"

"แปดส่วนเป็นเทพปีศาจมาเกิดไม่ผิดแน่ หึๆ เปลี่ยนเป็นอ่อนแอแล้ว  
ข้าจะได้แก้แค้นที่ครั้งก่อนเขาอ้างเรื่องฝึกฝนวรยุทธ์มาเล่นงานข้าได้พอดี"

"สามี ข้าติดค้างท่านเทพมากมาย ท่านจะทำเช่นนั้นกับเขา  
ได้อย่างไร"

"แค่ล้อเล่นเท่านั้น ไม่ต้องใส่ใจๆ"

"ข้าดูเบามนุษย์เป็นที่สุด! เหตุใดน้องเขยจึงไปเกิดใหม่เป็นมนุษย์ได้!  
ไม่สู้ไปเกิดเป็นวัวหรือแมว บำเพ็ญเพียรใหม่ยังดีเสียกว่า"

"เขาจะเกิดใหม่เป็นอะไรก็ช่าง สำคัญที่สุดคือเหมียวเหมียวชอบ  
ข้าไม่อยากให้นางร้องไห้อีก"

"เอาล่ะๆ สวรรค์ทรงเมตตา ให้ท่านเหมียวเหมียวหาของรักคืนมาได้  
เป็นเรื่องที่น่าดีใจ พวกเรามาวางแผนกันว่าทำอย่างไรพวกเขาจึงจะได้"



แต่งงานกันดีกว่า"

"ข้า... ข้าจะเชื่อฟังพวกท่านทุกอย่าง..."

พวกเราห้อมล้อมเสียงซิงที่เปลือยร่างท่อนบนแล้วถูกปัญหา แสดงความเห็นกันอย่างคึกคัก อื่นจึงพยายามอธิบายให้ข้าฟังถึงความสัมพันธ์ของชาติก่อนกับการกลับมาเกิดใหม่ ทั้งยังบอกข้าว่า อาจารย์ลี้มเรื่องราวทุกอย่างไปหมดสิ้นแล้ว จากนั้นก็ถามว่าจะทำอย่างไร

ข้าบอกอย่างเฉียบขาด "ลี้มไปแล้วก็ช่าง! ขอเพียงเขาชอบข้าใหม่ อีกครั้งเป็นพอ! ไม่มีอันใดแตกต่างกัน!"

ทุกคนแสดงท่าที่ซาบซึ้งใจในเจตนารมณ์อันแน่วแน่ของข้าที่มี อุปสรรคก็ต้องบุก ไม่มีอุปสรรคก็สร้างขึ้นมาเพื่อบุก และร่วมกันปรึกษาหารือหาหนทางแก้ไขกันอย่างขะมักเขม้น พวกเราปรึกษาหารือกันตั้งแต่เริ่มจุดโคมไปจนยามอิน\* ไก่ขัน ระหว่งนั้นเสียงซิงสะลิมสะลือตื้นขึ้นมาหลายครั้ง ล้วนแต่ถูกไม่หลินจัดการด้วยเข็มเล่มเดียวแล้วหลับไหลไปอีก

เนื่องจากข้ายื่นกรานคัดค้านไม่ให้ใช้กำลังปาเถื่อนทำร้ายเขา ด้วยเหตุนี้ข้อเสนอของจอมมารวัจระทิงที่ให้โดยตีอย่างหนักแล้วมัดตัวพาไปเข้าพิธีจึงถูกปฏิเสธ ข้อเสนอของอินจื่อที่ให้ไปจับมารดาของเสียงซิงมาเป็นตัวประกัน จากนั้นก็ข่มขู่เขาให้เข้าพิธีแต่งงานก็ถูกปฏิเสธเช่นกัน สุดท้ายจึงตัดสินใจใช้วิธีที่เจียนหนานเสนอให้หาทางใกล้ชิดเขา จากนั้นก็ปิดบังฐานะปีศาจหลอกล่อให้เขาแต่งงานด้วย ทำให้ข้าวสารถกลายเป็นข้าสูกด้วยวิธีที่เรียบง่าย

แต่ทว่าวาแสดงท่าที่เป็นกังวลเรื่องความสามารถในการแยกแยะ

\* ยามอิน คือช่วงเวลา 03.00 น. - 05.00 น.

ปีศาจของเซียงซิง ล้วงลึกลับบอกว่าเวลานี้พลังอาคมของสำนักเหมาซาน ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว ซึ่งรวมถึงตัวเจ้าสำนักด้วย ส่วนใหญ่ล้วนเป็นพวก หลอกเอาเงินชาวบ้านไปวันๆ พวกเราต่างเป็นปีศาจที่มีมานตบะนับพันปี สามารถได้กลิ่นอายเทพเซียนจากแดนสวรรค์ ของวิเศษในแดนมนุษย์ เหล่านั้นไม่อาจทำอะไรพวกเราได้

ไม่หลินพยักหน้าเห็นด้วย ทั้งบอกว่าเขาสามารถปรุขาลบความทรงจำ เกี่ยวกับที่นี้ของเซียงซิงได้ เพื่อความสะดวกในการใช้อุบายหาทางตีสนธิ อีกฝ่ายหลังจากนี้ จากนั้นก็ขยิบตาให้อันจื่อ "หน้าที่อันยิ่งใหญ่และ ทรงเกียรติในการอบรมเหมียวเหมียวไม่ให้ทำอะไรผิดพลาดในวันข้างหน้า ขอมอบให้เจ้าแล้ว ต้องมีจิตใจที่เสียสละและอุทิศตน"

ผ่านไปครู่หนึ่ง อันจื่อก็กส่งเสียงร้องดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วผืนปฐพี "อะไรรนะ! จะให้ข้าปลอมตัวเป็นอิสตรีรี! อ้ากๆ! ไม่ทำ! ไม่ทำ!"

# 112

## เข้ามาเพื่อปล้นสวาท!

วันรุ่งขึ้นพวกเราที่ปรึกษากันเรียบร้อยก็เริ่มลงมือตามภารกิจ 'แมวโง่ไล่ตามสามี' ทันทึ

ไม่หลินปักเข็มที่ศีรษะซึ่งยิงซึ่งไปหลายเข็ม จินเหวินก็ยกยาที่เคี้ยวมา เรียบร้อยปีบจุมกเขาแล้วกรอกลงไป รอไม่หลินพยักหน้าแล้ว จอมมาร วัวกระทิงก็แบกเขาเดินไปที่ป่าไผ่

หาววาดิ่งเข้าไปกำชับแล้วกำชับอีก "เหมียวเหมียว ครึ่งนี้เจ้าจะต้อง ทำสิ่งต่างๆ อย่างระมัดระวัง ต้องเชื่อฟังคำพูดของอินจื่อ เรื่องที่เขาไม่ให้ทำ เจ้าไม่อาจทำเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่"

ข้าเข้าใจดีว่าเรื่องนี้สำคัญยิ่ง อีกฝ่ายยังต้องการข้าหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับ การกระทำในครั้งนี้ จึงไม่กล้าทำอะไรตามใจ ได้แต่ผงกศีรษะอย่าง จริงจัง

อินจื่อสวมกระโปรงสีเขียวอมดำปักลายผีเสื้อที่ชายกระโปรง

ด้วยท่าทางผื่นอกผื่นใจ ผมเกล้าเป็นมวยคู่ ทาเครื่องประทีนโคมบางๆ เดินตามจิ้งเหวินมาอย่างคล่องแคล่วฉับไว หัวคิ้วของเขาขมวดแน่น มือเท้าดูเกะกะคล้ายไม่รู้จะวางไว้ที่ใด สองแก้มแดงเรื่อ ดูแล้วเหมือนหญิงงามอายุสิบสี่สิบห้าที่กำลังขวยเงิน ทุกคนเห็นแล้วต่างกลั่นหัวเราะไว้ไม่อยู่

"หัวเราะอะไรกัน! หัวเราะอะไรอี!" อินจื่ออับอายจนพาลโกรธ สองมือทำสะเอวหันมาดำซ้ำที่หัวเราะเสียงดังที่สุด "ถ้าไม่ใช่เพื่อความสะดวกในการติดตามแมงโง่งมตัวนี้ไปได้ทุกที่ทุกเวลาโดยไม่ถูกคนเข้าใจผิด ซ้ำไยต้องแต่งตัวเป็นบุรุษก็ไม่ใช่สตรีก็ไม่เชิงเช่นนี้ด้วย!"

เสียงของเขาเดิมทีก็เป็นเสียงเด็กหนุ่มที่ปากจะแยกแยะชายหญิงได้อยู่แล้ว ปกติก็ผ่านการอบรมมาดี รูปโฉมโฉมพรรณอากาศปรีชาสุภาพงดงาม ยามสวมชุดอิสตรีจึงดูเป็นธรรมชาติ ถึงกับทำให้ผู้เฒ่ามอ่งพิรุณอะไรไม่ออก

ทุกคนเห็นอินจื่อโกรธขึ้นมาจริงๆ ก็ไม่กล้าหัวเราะต่อ พลันแยกย้ายกันไปจัดเตรียมงานในส่วนของตน

ผู้แสดงตัวคนแรกคือโม่หลิน เขาเปลี่ยนท่าที่จากที่เคยดูเกียจคร้านเหนื่อยหน่ายมาสวมเสื้อคลุมยาวตัวหลวมกว้าง เส้นผมยาวรวบไว้ที่ด้านหลังอย่างไม่พิถีพิถัน มือถือแส้บัดยุง ทิวร่างมีกลิ่นอายของนักพรต ผู้รู้แจ้งยิ่งกว่าหมอดูตามท้องถนน หน้าตาลุ่มลึกยากแก่การคาดเดา ท่าทางคล้ายเขียนลงมาโปรดสัตว์ที่แดนมนุษย์เช่นนั้น ทำให้คนเห็นแล้วเกิดความรู้สึกดีชื่นในใจ ตรงก้นหินที่อยู่ด้านข้างเขามีเชียงชิงที่ยังหมดสตินั่งฟังอยู่

ข้า อินจื่อ จอมมารวักระทิง และเจียนหนาน สิ้นคนเปลี่ยนร่างกลับสู่ร่างเดิมหลบอยู่ในพุ่มหญ้าด้านหลังไม่หลิน มองชั้นแรกของแผนการด้วยความตื่นเต้น

ไม่หลินดึงเข็มเงินออกจากศีรษะเซียงซิง ผ่านไปไม่นานเซียงซิงก็ค่อยๆ ได้สติคืนมา ดวงตาทั้งสองกวาดมองไปรอบด้านอย่างงงวย แล้วก็มาหยุดอยู่ที่ร่างของไม่หลิน คล้ายงุนงงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

อืม... ยาลบความทรงจำที่ขมแทบตายนั้นคงออกฤทธิ์แล้ว

"นายท่าน... ผู้นี้..." เซียงซิงตื่นรนจากพื้นขึ้นมาเย็น ทำความเคารพไม่หลินอย่างนอบน้อม "ขอถามสักนิด ที่นี่คือที่ใด เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับข้าหรือ"

ไม่หลินเปลี่ยนท่าทีจากที่เคยยิ้มแยมหน้าบานมาเป็นพูดด้วยท่าทางประหลาดใจ "เหตุใดท่านจึงถามเช่นนั้น เมื่อครู่ตอนข้าน้อยเดินผ่านมาทางนี้เห็นปีศาจตนหนึ่งกำลังต่อสู้กับท่าน จึงได้รับลงมือช่วยเหลือ ต่อมาปีศาจถูกพวกเราร่วมมือกันแทงจนได้รับบาดเจ็บหนีไป ทว่าศีรษะของท่านถูกจูโจมได้รับบาดเจ็บ หมดสติล้มลงกับพื้น ข้ากลัวว่าปีศาจจะกลับมาอีก จึงเฝ้าอยู่ที่นี้รอท่านฟื้นขึ้นมา"

เซียงซิงคลำศีรษะของตนด้วยความฉงน จากนั้นก็ถามต่อ "เหตุใดข้าจึงไม่มีความทรงจำเรื่องการต่อสู้กับปีศาจเลย นอกจากนี้ใจข้าไม่ได้สวมเสีย"

"เสื้อผ้าของท่านถูกฉีกขาดตอนต่อสู้กับปีศาจ เศษเสื่อผ้าอยู่ทางโน้น" ไม่หลินชี้มือไปส่งๆ จากนั้นก็ย้อนถามด้วยท่าทางใสซื่อ "ท่านหมดสติมาหนึ่งคืนแล้ว เหตุใดจึงจำเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่ได้ แปลกยิ่งนัก"

"เสื้อผ้าฉีกขาด? แต่เหตุใดเนื้อตัวกลับไม่มีบาดแผลอยู่เลย" เชียงซิง ย่นหัวคิ้ว ยังคงฉงนสงสัย

"เอ่อ...ท่านอยากู้อจริงหรือ" โมหลินมีท่าทีลังเล เขาเหลือบมองมาทางพวกเราไม่หยุด ในที่สุดก็ยิ้มแล้วบอก "ท่านจำไม่ได้เลยจริงหรือนั้นเป็นปีศาจตัวเมียตนหนึ่ง นางพึงพอใจในรูปโฉมของท่าน คิดจะบีบบังคับท่านให้คำนับโจวกง\* ท่านแม้ตายก็ไม่คล้อยตาม จากนั้นจึงต่อสู้กันดุเดือด..."

เชียงซิงได้ยินแล้วพลันมีเหงื่อเย็นซึมออกมาเต็มหน้าผาก สีหน้าเปลี่ยนจากแดงเป็นดำ แล้วเปลี่ยนเป็นซีดขาว หลังจากแปรเปลี่ยนไปมาอยู่พักหนึ่งจึงพูดตะกุกตะกักขึ้น "เช่นนั้น...เช่นนั้นก็ต้องขอบคุณท่านที่ช่วยชีวิต"

อันจี้กับเจี้ยนหนานอยู่ที่ด้านข้างมองข้าแล้วแอบหัวเราะไปหลายคำ

เชียงซิงคิดจะคารวะอย่างเต็มรูปแบบ โมหลินรีบห้ามเขาแล้วหยิบเสื้อผ้าออกมาให้เขาคลุมตัวไว้ ทั้งพูดอย่างเอาใจใส่ "อาการบาดเจ็บที่ศีรษะของท่านสำคัญ ให้ช้าน้อยไปโรงพยาบาลที่หมู่บ้านเป็นเพื่อนท่านเพื่อตรวจดูสักหน่อยเถิด"

"ไม่เป็นไร นับแต่เริ่มออกจับปีศาจ การบาดเจ็บก็กลายเป็นเรื่องธรรมดา ปัญหาเล็กน้อยเพียงเท่านี้ไม่จำเป็นต้องไปโรงพยาบาลหรอก" เชียงซิงยิ้มแล้วปฏิเสธ ก่อนเอ่ยถามชื่อกับโมหลิน พูดจาตามพิธีรีตอง

\* คำนับโจวกง เป็นความแฉ่ง หมายถึงมีความสัมพันธ์อันสามภรรยา มีที่มาจากสมัยราชวงศ์โจว โจวกงเป็นผู้กำหนดขนบประเพณีและพิธีกรรมต่างๆ รวมถึงพิธีแต่งงานที่ต้องคำนับฟ้าดินและญาติผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายจึงจะถือว่าได้แต่งงานกันอย่างถูกต้อง หากชายหญิงมีความสัมพันธ์กันทั้งๆ ที่ยังไม่ได้แต่งงานถือว่าผิดประเพณี ชาวจีนจึงใช้คำว่า 'คำนับโจวกง' มาใช้กล่าวอ้อมๆ ถึงยามสามภรรยามีสัมพันธ์กัน

อีกครู่หนึ่ง จากนั้นก็หากกระบี่ที่หักครึ่งเล่มนั้นกลับมา คิดจะเดินเข้าไปในป่า

"เขาจะต้องไม่มีเงินแน่นอน" อินจื่อเอ่ยกระซิบเหน็บแนม

โมهلินรีบขวางเขาไว้ "ท่านจะไปที่ไหนหรือ"

"ปีศาจตัวเมียตนนั้นใจกล้าทำอะไรบู่มบ่าม เกรงจะก่อเภทภัยให้กับชาวบ้าน วันนั้นต้องกำจัดให้ได้!" เซียงซิงสีหน้าเต็มไปด้วยความยึดมั่นในคุณธรรม

ข้าลูปๆ ศีรษะ แอบกระซิบถามเจี้ยนหนานที่อยู่ด้านข้าง "ที่นี่มีปีศาจ เช่นนั้นมาจากที่ใด ถึงกับยังไม่ได้มาราบการะฆ่าผู้เป็นใหญ่แห่งขุนเขา ไ้ร่มารยาทเกินไปแล้ว!"

อินจื่อใช้ปีกกระพือใส่ข้าแรงๆ หลายครั้ง สั่งให้หุบปากแล้วเฝ้าดูความเป็นไปของเหตุการณ์ รอแผนขั้นต่อไปของโมهلิน

โมهلินขวางเซียงซิงไว้ ฝืนยิ้มแล้วบอก "ปีศาจตนนั้นร้ายกาจยิ่งเกรงว่าจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ ยังคงถอยก่อนดีกว่า"

เซียงซิงลังเลอยู่ชั่วขณะ ประสานมือให้เขาแล้วบอก "ขอบคุณในความหวังดีของท่าน แต่เพื่อความสงบสุขของชาวบ้าน ข้าได้สาบานไว้แล้วว่าแม้ตายก็จะต้องกำจัดปีศาจในสถานที่แห่งนี้ เชิญท่านจากไปก่อนเถิด"

"เอ่อ..." โมهلินขวางเขาไว้ไม่อยู่ เหนือเย็นไหลออกมาหลายหยด "ปีศาจตนนั้นได้รับบาดเจ็บแล้วหนีไป ถ้าซ่อนตัวขึ้นมาหรือหนีไปที่อื่น เกรงว่าคงจะหาตัวยาก"

"ไม่เป็นไร!" เซียงซิงปลอบเขา "ท่านกลับไปก่อนเถิด ข้าไม่ปรารถนาให้ท่านต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยเพราะข้าเป็นเหตุ"

เจี้ยนหนานเห็นสถานการณ์แล้วก็บอกให้เราสงบใจรอ จากนั้น เขาก็คลานออกไปตามลำพัง เพียงครู่เดียวลั้วลั้วที่ผมสีเงิน นัยน์ตาแดงฉานก็ปรากฏตัวออกมาตรงหน้าพวกเขา กุมกระบี่ยาวมือสั้น นางพูดติดอ่างด้วยสีหน้าตื่นตระหนกหวาดผวา "มา...ข้าก็คือปีศาจแห่งภูเขาลั้วอิง ข้า...เข้ามาเพื่อปล้นสวาท!"

ไม่หลินพลันโล่งอก รีบชี้ไปที่ลั้วลั้ว "เป็นนาง! ปีศาจตัวเมียที่คิดจะล่องเกินเจ้าผู้นี้นั้น!"

เซียงชิงตื่นตัวขึ้นมาทันที เขาชักกระบี่สั้นออกมาจากรองเท้าหุ้มแข้งคุ้มกันไม่หลินให้อยู่ข้างหลังอย่างระมัดระวัง ดวงตาเผยประกายดุร้ายเตรียมจะพุ่งเข้าไปสู่ตายกับลั้วลั้ว

ลั้วลั้วที่เดิมทีก็ชี้ขาดกลัวคนแปลกหน้าอยู่แล้ว เมื่อต้องมาเจอกับสถานการณ์เช่นนี้ เซียงชิงยังไม่ทันพุ่งเข้ามาใกล้นางก็ตกใจอกสั้นขวัญหายเพียงเห็นเขา นางก็ร้องไห้โฮออกมาคำหนึ่ง โยนกระบี่ทิ้งก่อนวิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต ทางหนึ่งวิ่ง ทางหนึ่งก็ร้องไห้เสียงดังบอก "ข้าไม่กล้าก่อกรรมทำชั่วแล้ว! จะย้ายบ้านทันที ไม่อยู่ที่นี้แล้ว ขอท่านได้โปรดไว้ชีวิต! ไว้ชีวิตด้วย!!!"

ปีศาจกระต่ายตนนั้นเวลาวิ่งขึ้นมาความเร็วไม่ใช่น้อยดา พริบตาเดียวก็วิ่งฝุ่นไม่ติดเท้าข้ามยอดเขาไปหลายยอด ทั้งเซียงชิงยืนปากอ้าตาค้างอยู่ที่เดิม เป็นนานก็ยังไม่ได้สติกลับคืนมา

คราวนี้ไม่หลินถึงได้ปาดเหงื่อที่หน้าผาก ถอนหายใจยาวออกมา มีเสียงกึ่งไม้ดังขึ้นเบาๆ เจี้ยนหนานคลานกลับมาอีกครั้ง ยังทำมือทำไม้บอกพวกเราว่าสำเร็จแล้ว อื่นจื่อซาบซึ่งใจมาก บอกกลับไปจะ



ตกรางวัลให้ลัวลัวอย่างงาม สำหรับนางแล้วการทำเช่นนี้ไม่ง่ายเลย...

ปีศาจหนีไปแล้ว ต่อให้เซียงชิงฉงนสงสัยเพียงใดก็ทำอะไรไม่ได้  
ไม่หลินรีปลากเขาจากไป บอกตนใช้พลังกำลังมากเกินไปจะไปพักผอนฟื้นฟู  
กำลังที่หมู่บ้าน ขอให้เขาไปเป็นเพื่อน

เซียงชิงไม่รู้จะทำเช่นไรได้ จำต้องคล้อยตาม ทั้งสองคนออกเดินทาง  
ไปด้วยกัน

พวกเราเห็นว่าเรื่องราวประสบความสำเร็จก็รีบถอนตัวออกจาก  
ที่นั่น เร่งรุดไปยังจุดหมายที่สอง ระหว่างทางก็ได้ยินเซียงชิงถามไม่หลิน  
ด้วยความสงสัย "ท่าน...ท่านรู้สึกหรือไม่ว่าในป่าแห่งนี้มีสัตว์อยู่ไม่น้อย  
ทั้งยังไม่กลัวคนด้วย"

"คิดไปเอง ล้วนแต่คิดไปเอง...หึ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)